# Chương 324: Minh quân anh hào hội

Vương Trung vừa vào sảnh phụ của sảnh tiệc, liếc mắt một cái đã thấy vị Commando thích sử dụng vũ khí lạnh kia, nhớ rõ hình như tên là Jonathan.

Vương Trung quan sát kỹ hơn một chút, sau khi xác nhận là Jonathan, bèn tiến lên hỏi: "Mọi người đến như thế nào vậy? Tôi nhớ mọi người phải quay về Barakha nghỉ phép sao?"

Amelia bên cạnh lập tức phiên dịch, cô vừa dứt lời, Jonathan lập tức nhiệt tình trả lời.

Amelia phiên dịch: "Chúng tôi đã về tới Barakha, bộ đội đều đang nghỉ ngơi và hồi phục, tôi được phái tới Hợp Chủng Quốc tham gia hội nghị này, nghe nói hải quân Hợp Chủng Quốc còn có nhiệm vụ muốn giao cho chúng tôi."

Vương Trung lập tức nhớ ra, Commando ở Trái Đất cũng từng tập kích kho dầu của quân Nhật trên hải đảo, hình như là nơi tiếp nhiên liệu cho thủy phi cơ (Nhật Bản gọi là ca nô), còn tiện thể đánh úp đội thuyền trinh sát trá hình của quân Nhật.

Sau này, trong game "Commandos" còn lấy cảm hứng từ hành động này để thiết kế màn chơi.

Vương Trung lập tức cảm thấy ngưỡng mộ, quân đội Anh có thể rất cùi bắp, nhưng lực lượng đặc biệt của họ thật sự rất mạnh.

Chờ đến cuối năm phản công, nếu như có thể điều động Commando tập kích vào vị trí quan trọng của địch, chắc chắn sẽ giảm bớt thương vong rất nhiều.

Lúc Hồng quân Liên Xô trên Trái Đất bao vây Paulus ở Stalingrad, họ đã phải trải qua một đoạn khu vực công sự của quân Đức rất gian khổ, thương vong rất lớn, cho nên Vương Trung mới coi trọng khả năng công phá công sự như vậy.

Nếu như có thể để Commando tập kích vào vị trí mấu chốt của khu vực công sự này, chẳng hạn như trung tâm vận chuyển đạn dược, trạm tiếp tế lương thực...

Nghĩ vậy, Vương Trung nói thẳng: "Chúng tôi cũng có nhiệm vụ muốn ủy thác cho Commando, không biết có thể phái một chi đội Commando đến Ant được không?"

"Chuyện này ngài nên trao đổi với quan chức ngoại giao, chúng tôi không quyết định được." Jonathan đáp (sau khi Amelia phiên dịch).

Vương Trung còn muốn nói thêm vài câu, thì Hawthorne thượng tướng đã xuất hiện ở sảnh phụ.

Quân nhân Hợp Chủng Quốc có mặt đều đứng nghiêm chào, quân nhân Liên hiệp Vương quốc chậm một bước, còn quân nhân Ant thì đều đang nhìn Vương Trung.

Vương Trung cảm thấy đã đến dinh thự Tổng thống của người ta rồi, vẫn nên nể mặt một chút, vì vậy bèn giơ tay chào theo kiểu quân đội với Hawthorne.

Các đại biểu của Ant giống như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt đứng nghiêm chào theo.

Hawthorne thượng tướng đáp lễ, sau đó đi tới trước mặt Vương Trung: "Để tôi giới thiệu cho cậu một chút về những người hùng của Hợp Chủng Quốc."

Vương Trung gật đầu: "Tôi cũng muốn được làm quen với những dũng sĩ anh dũng chống lại Phù Tang Đế Quốc."

"Ha ha ha, nói chuyện với cậu thật vui vẻ." Hawthorne dẫn Vương Trung đến trước mặt nhóm binh sĩ mặc quân trang Hợp Chủng Quốc.

"Vị này là sĩ quan chỉ huy phi đội tiêm kích hạm đội số 3 - John Lanchester!"

Phi đội tiêm kích số 3? VF-3? Người đã sáng tạo ra chiến thuật Thach Weaving và đạt được tỷ lệ bắn hạ 1-4 hay 1-5 trong trận không chiến 3 chọi 15?

Vương Trung lập tức giơ tay chào: "Kính chào anh, người anh hùng!"

Hawthorne nhíu mày, có lẽ ông ta cảm thấy Vương Trung quá nhiệt tình với một sĩ quan cấp tá, khiến ông ta hơi khó chịu.

Nhưng Hawthorne thượng tướng vẫn tiếp tục thực hiện nhiệm vụ, giới thiệu với Vương Trung: "Vị này là thiếu tá Richard Best - phi công oanh tạc cơ bổ nhào của phi đội số 6."

Vương Trung chào còn nhiệt tình hơn: "Chào anh, chào anh, tôi ở Ant cũng từng nghe nói về chuyện anh đã đánh chìm một tàu sân bay của Phù Tang Đế Quốc bằng ba máy bay!"

Thiếu tá Best nghe xong phiên dịch thì có chút thụ sủng nhược kinh: "Ngài cũng biết chuyện đó sao?"

Hawthorne: "Hiển nhiên là Rokossovsky đã chuẩn bị rất kỹ trước khi đến gặp mọi người!"

Vương Trung thầm nghĩ: Không, tôi đã chuẩn bị kỹ càng từ trước khi xuyên không rồi.

Hawthorne lại bước sang bên cạnh một bước, giới thiệu với một thiếu tá hải quân khác: "Vị này là hạm trưởng tàu khu trục USS O'Bannon - Tom Hanks."

Vương Trung nhíu mày, bởi vì Tom Hanks là ngôi sao Hollywood mà hắn rất thích trước khi xuyên không, nhất là bộ phim "Forrest Gump" do Tom Hanks đóng, Vương Trung xem một lần là lại khóc một lần, mỗi khi cảm thấy lạc lối, hoặc là nản lòng, đều sẽ xem lại bộ phim đó.

Vương Trung nhìn về phía vị thiếu tá hải quân này, nhận ra đối phương quả thật có chiếc cằm chẻ đặc trưng của Tom Hanks, nhưng những thứ khác thì không giống lắm.

Nói chung là đẹp trai hơn, ánh mắt thì dữ dằn hơn, là ánh mắt của người từng trải qua sinh tử trên chiến trường.

Là ánh mắt của người trở về từ địa ngục.

Vương Trung: "O'Bannon, tôi nhớ hình như anh đã dùng khoai tây đánh chìm tàu ngầm của Phù Tang Đế Quốc?"

Tom: "Không, là bí ngô."

Bí, bí ngô?

Thấy Vương Trung ngạc nhiên, Tom bèn giải thích: "Lúc đó chúng tôi đang vận chuyển nhu yếu phẩm ra đảo, có rất nhiều bí ngô tươi. Khi xuất phát chúng tôi không mang theo đạn dược, ngay cả binh lính cũng không có bao nhiêu, căn bản không phải trạng thái chiến đấu, vì thế trong lúc nguy cấp đã dùng máy phóng bom chìm phóng bí ngô, đập chìm tàu ngầm của Phù Tang Đế Quốc.

"Tôi cũng không biết là bí ngô của chúng tôi quá nặng, hay là tàu ngầm của Phù Tang Đế Quốc quá cùi bắp."

Tàu ngầm bị O'Bannon dùng khoai tây đánh chìm ở Trái Đất hình như là loại tàu ngầm bỏ túi của Nhật Bản, chỉ nhỏ bằng ngần ấy.

Nếu thế giới này cũng giống vậy, thì bị một quả bí ngô rơi trúng chắc chắn cũng chìm.

Chỉ là cái vụ ném bí ngô này, sao lại giống với bộ phim hài về Thế chiến thứ hai "Hổ khẩu thoát hiểm" đến vậy?

Chắc là trùng hợp thôi, Vương Trung thầm nghĩ, không thể nào vị này cũng xem "Hổ khẩu thoát hiểm", rồi trong lúc nguy cấp nhớ lại chuyện ném bí ngô chứ?

Gạt bỏ suy nghĩ này sang một bên, Vương Trung chuyển chủ đề: "Tiếng Ant của anh nói rất chuẩn."

"Bởi vì tôi vốn phục vụ ở hạm đội Đại Tây Dương, lúc ấy căn cứ theo kế hoạch tác chiến của chúng tôi, có khả năng sẽ phối hợp với Ant để đối phó với Prosen, cho nên tôi có học một chút tiếng Ant." Thiếu tá Tom nói, "Trên thực tế, từ cuối năm ngoái đến tháng 4 năm nay tôi chủ yếu chiến đấu ở Bắc Đại Tây Dương, phụ trách hộ tống đội tàu buôn đến Ant."

Hawthorne chen miệng nói: "Trong một lần làm nhiệm vụ hộ tống, cậu ấy đã chỉ huy USS O'Bannon đánh chìm bốn tàu ngầm Prosen."

"Thực ra là 5 chiếc, tính cả chiếc chúng tôi phối hợp với không quân đánh chìm." Thiếu tá Tom nói.

Vương Trung: "Anh đã đánh chìm tổng cộng bao nhiêu tàu ngầm Prosen rồi?"

"12 chiếc, ống khói của USS O'Bannon sắp không còn chỗ để vẽ nữa rồi." Tom có chút tự hào nói.

Sau khi đánh chìm tàu ngầm, tàu khu trục thường sẽ vẽ hình tàu ngầm lên ống khói đầu tiên, giống như lục quân vẽ vòng tròn lên nòng pháo xe tăng, không quân vẽ quốc kỳ địch và ngôi sao lên thân máy bay để biểu thị thành tích.

Việc "khoe" chiến công như vậy rất phổ biến trong quân đội, hơn nữa chỉ cần dùng một chút sơn là có thể cổ vũ sĩ khí, một công đôi việc.

Vương Trung không vẽ vòng tròn lên xe tăng 422, một là vì vẽ không hết, hai là vì chỉ cần nhìn thấy số hiệu 422 và lá cờ đỏ trên ăng ten là binh lính đã hừng hực khí thế rồi, không cần phải vẽ vời gì cả.

Vương Trung vỗ vai Tom: "Tuyệt, tuyệt vời! À đúng rồi, anh có tham gia trận Midway không?"

"Đương nhiên." Vẻ mặt Tom bỗng chùng xuống, "Chính tay... tàu của tôi đã phóng ngư lôi kết liễu USS Yorktown, khi ấy nó đã không thể cứu vãn được nữa... Đó là một con tàu dũng cảm và xinh đẹp."

Vương Trung: "Tôi chưa từng nhìn thấy tàu sân bay, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra."

Vương Trung lại vỗ vai Tom một cái.

Không biết vì sao, hắn rất muốn được trò chuyện nhiều hơn với người đàn ông này.

Nhưng Hawthorne thượng tướng đã bực bội ra mặt, vì không muốn cho tình hình trở nên khó xử, Vương Trung đành phải chuyển sang người tiếp theo.

Lúc này thiếu tá Tom hỏi: "Các anh có thể ngăn chặn Prosen và Phù Tang Đế Quốc thiết lập liên lạc không? Tôi nghe nói Prosen đang trang bị các loại vũ khí dẫn đường, tôi không muốn nhìn thấy chúng rơi vào tay Phù Tang."

Vương Trung giơ ngón tay cái lên: "Yên tâm đi, mùa đông năm nay, bọn chúng sẽ phải trả giá đắt! Bọn chúng sẽ phải nhả ra tất cả những vùng đất đã chiếm được trong nửa năm qua. Còn các anh, hãy cẩn thận đừng để Phù Tang Đế Quốc đánh bại, ép bọn chúng dồn lực tấn công phía đông Ant!"

"Yên tâm, đám Phù Tang chỉ là tôm tép nhãi nhép thôi." Thiếu tá Tom giơ ngón tay tạo thành chữ V với Vương Trung.

Hai người tạm biệt nhau tại đây.

Phải rất rất nhiều năm sau họ mới có dịp gặp lại.

————

Trước khi yến tiệc bắt đầu, Tổng thống Hợp Chủng Quốc ngồi trên xe lăn, được phu nhân đẩy vào phòng bên.

Ông ta nhìn thấy Vương Trung ngay từ cái nhìn đầu tiên, sau đó nói gì đó với phu nhân, rồi chiếc xe lăn đi thẳng về phía Vương Trung.

Đến trước mặt Vương Trung, Tổng thống lên tiếng trước: "Thưa ngài thượng tướng, xin thứ lỗi cho tôi vì không thể đứng dậy chào đón ngài."

Thư ký bên cạnh Tổng thống dịch rất trôi chảy, gần như không có độ trễ.

Vương Trung cười nói: "Không sao. Tôi nghe nói khi thuyết phục Quốc hội thông qua việc tuyên chiến với Phù Tang Đế Quốc, ngài đã đứng dậy, có phải vậy không?"

Tổng thống cười lớn: "Đúng vậy, nhưng cũng không hoàn toàn chính xác, tôi không thể tự mình đứng dậy được, đôi chân của tôi đã bị teo cơ rất nặng. Vì vậy, bục phát biểu và chiếc xe lăn hôm đó đều được thiết kế đặc biệt."

Phu nhân Tổng thống vội vàng nói thêm: "Thật ra cho dù có những thứ đó, ông ấy cũng rất khó đứng dậy, tôi đã kịch liệt phản đối, nhưng ông ấy vẫn kiên quyết làm, và đã thành công."

Vương Trung: "Đó là một bài phát biểu vĩ đại, một lần đứng lên đầy ý nghĩa."

"Tôi cũng đã đọc bài phát biểu của cậu ở Ant." Khóe miệng Tổng thống nhếch lên nụ cười ranh mãnh: "Các tham mưu của tôi cho rằng có người viết thay cậu, nhưng tôi cảm thấy đó là do chính cậu viết. Thánh Andrew cũng là một nhà hùng biện tài ba, người kế thừa ông ấy tất nhiên cũng phải như vậy."

Vương Trung: "Không, không, tôi nào dám nhận là người kế thừa Thánh Andrew."

"Những người theo phái thế tục của Giáo hội Đông phương ở Hợp Chủng Quốc đều gọi cậu như vậy đấy. Lần này, mong cậu hãy đến đó diễn thuyết nhiều hơn, thuyết phục họ mua thêm trái phiếu chiến tranh. Chỉ khi nào ngân khố của chúng ta dồi dào, chúng ta mới có thể hỗ trợ Ant nhiều hơn, hỗ trợ những người tôn thờ Thánh Andrew."

Vương Trung: "Nhất định, nhất định rồi."

Lúc này, Hawthorne thượng tướng không chịu nổi việc bị lờ đi nữa, bèn chen vào cuộc trò chuyện: "Thưa ngài Tổng thống, vị tướng quân này còn có một yêu cầu kỳ lạ, ông ta muốn đến khu phố người Hoa để diễn thuyết."

Tổng thống hơi nhíu mày: "Tại sao vậy? Khu phố người Hoa luôn rất nhiệt tình mua trái phiếu chiến tranh, tôi nghĩ không cần phải đến đó diễn thuyết đâu."

Vương Trung: "Rất nhiều kiến thức quân sự của tôi đều học được từ binh pháp Tôn Tử, tôi muốn được trải nghiệm văn hóa của người Ciris."

Tổng thống suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu: "Không thành vấn đề, chỉ là sắp xếp thêm một địa điểm diễn thuyết thôi mà, thượng tướng (ông ta nhìn Hawthorne), hãy sắp xếp đi."

Hawthorne thượng tướng gật đầu: "Vâng, trưa ngày mốt được không? Nếu ngài chịu được thói quen ăn uống kỳ lạ của họ, có thể ở lại dùng bữa trưa."

Vương Trung: "Không, tôi muốn đi vào buổi sáng, tôi muốn đi uống trà sáng."

"Hả..." Hawthorne thượng tướng nhìn Tổng thống.

Tổng thống: "Khi nào ngài muốn đi cũng được. Cứ thế đi."

Vương Trung nuốt nước bọt, trong lòng bắt đầu liệt kê món ăn: Thịt cừu hấp bàn tay gấu... Không đúng, là bánh cuốn, há cảo tôm, bánh ngàn lớp, cháo thập cẩm...

(Hết chương 324)

# Chương 325: Tư niệm vượt không gian

Sáng sớm hai ngày sau.

Vừa bước xuống từ chiếc xe hơi cổ, Vương Trung đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc trong không khí.

Là mùi bánh quẩy kiểu Quảng Đông, hắn lập tức quay đầu nhìn về hướng mùi hương bay tới, quả nhiên nhìn thấy ở cửa sổ tầng một của một quán trà đang bày bán bánh quẩy, người đầu bếp cởi trần, miệng ngậm điếu thuốc đang thả bánh quẩy vào chảo dầu.

Có lẽ bị dầu bắn vào, người đầu bếp lớn tiếng chửi: "ĐM!"

Vương Trung nhìn khung cảnh trước mắt với muôn vàn cảm xúc.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã trở thành người Ant, giờ phút này mới chợt nhận ra, quê hương vẫn luôn ở trong tim, cho dù chỉ là tiếng bánh quẩy sôi trong chảo dầu cũng khiến hắn cảm thấy thân thuộc đến vậy.

Có lẽ người dân ở khu phố người Hoa chưa từng thấy ai đeo nhiều huân chương như Vương Trung, những người rảnh rỗi đều nhìn về phía này.

Nhưng Vương Trung chẳng để ý đến ánh mắt của họ, hắn tiến về phía xe đẩy bán đồ ăn sáng bên đường, nhìn những món ăn được bày trên chiếc mẹt tre lớn.

Từ nhỏ hắn đã không biết món ăn sáng này tên là gì, chỉ biết là một loại bánh được làm từ bột gạo, cắt thành từng miếng nhỏ, rưới nước tương lên là có thể ăn.

Hồi bé Vương Trung không thích món ăn sáng đơn giản này, hắn thích ăn bánh cuốn và hủ tiếu hơn.

Nhưng lúc này đây, nước bọt của hắn không ngừng tuôn ra.

Hắn nuốt nước bọt, suýt chút nữa đã bật thốt lên tiếng mẹ đẻ.

Nhưng người phiên dịch được Hợp Chủng Quốc cử đến đã nhanh chóng lên tiếng bằng tiếng Quảng Đông: "Cho một phần, bao nhiêu tiền vậy?"

Vương Trung chỉ có thể nói với Yakov bằng tiếng Ant: "Trông ngon đấy chứ?"

Yakov chần chờ nhìn món điểm tâm có phần đơn sơ: "Có... có sao?"

Hừ, tên ngốc nhà ngươi thì biết cái gì.

Người bán hàng dùng dao cắt miếng bánh thành từng miếng nhỏ một cách thành thạo, rưới nước tương lên, rồi dùng que tre xiên vào, đưa cho Vương Trung.

Người phiên dịch hình như định giải thích cách ăn, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã thấy Vương Trung cầm lấy đĩa, dùng que tre xiên một miếng rồi cho vào miệng, sau đó lại tiếp tục xiên miếng thứ hai.

Vương Trung ăn một cách thành thạo, cứ như thể hắn đã ăn món này suốt hai mươi năm qua vậy.

Người phiên dịch nghi ngờ nhìn Vương Trung, lại nhìn Yakov, lúc này mới móc đồng xu 20 xu ném cho người bán hàng rong: "Không cần tìm."

Người bán hàng rong cảm động đến rơi nước mắt: "Đa tạ, đa tạ!"

Ăn xong, Vương Trung lau khóe miệng, định đi dọc theo phố, lại bị phiên dịch ngăn lại: "Chờ một chút, tướng quân! Quán trà chúng ta đã đặt trước chính là nơi này! Nơi này là trụ sở của hội."

Vương Trung đoán phiên dịch đã dịch "Đường khẩu" thành "trụ sở", hắn ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trà lâu, phất tay nói: "Được rồi, dẫn đường đi."

Phiên dịch: "Hội trưởng ở nhã tọa lầu ba đang đợi ngài, mời đi bên này..."

Vương Trung vừa gật đầu, vừa theo phiên dịch vào trà lâu, sau đó dừng ở nơi quyên góp cứu quốc.

Mỗi chữ trên đó hắn đều hiểu, nhưng hắn phải hỏi phiên dịch: "Đây là làm gì vậy?"

Câu trả lời của phiên dịch rất bình dân: "Đây là quầy bán trái phiếu chiến tranh của Ciris."

Vương Trung lấy ví tiền ra, lấy toàn bộ Rúp bên trong ra, vỗ lên bàn: "Tôi quyên hết."

Người bán hàng đều kinh ngạc, mắt tròn mắt dẹt. Anh ta nghe không hiểu tiếng Ant, chỉ có thể dùng tiếng Anh hỏi: "Cái gì? Ngài muốn quyên góp sao?"

Phiên dịch vội vàng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, tướng quân muốn quyên góp. Ngài ấy là anh hùng chiến tranh của Ant, sẽ ủng hộ cả thế giới chống lại thế lực tà ác. Anh cứ nhận lấy đi."

Người bán hàng liên tục cảm tạ, nhưng lập tức dừng lại hỏi: "Cái kia, tên thì nên ghi ai?"

Phiên dịch: "Thượng tướng Rokossovsky."

Vương Trung dùng tiếng Ant nói: "Vương Trung, ghi cái này."

Đến phiên phiên dịch kinh ngạc: "Hả? Tướng quân? Ngài đây là..."

Vương Trung: "Là thế này, khi còn bé nhà tôi có một huấn luyện viên cưỡi ngựa Khiết Đan, hắn đã đặt cho tôi một cái tên Ciris."

Phiên dịch cau mày: "Huấn luyện viên cưỡi ngựa Khiết Đan tại sao không đặt cho ngài một cái tên Khiết Đan?"

"Tôi muốn hắn đặt cho tôi cái tên này, tôi thích binh pháp Tôn Tử. Hơn nữa tôi biết, vương đại diện cho quốc vương, trung là trung thành và vinh quang, đây là ý muốn nói đến lòng trung thành với quốc vương. Cứ ghi như vậy đi." Vương Trung cũng bất chấp, bắt đầu bịa chuyện.

Phiên dịch trừng mắt: "Được rồi, vậy cứ như vậy đi, tôi đi nói với người bán hàng."

Người bán hàng nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc là chữ "Vương" nào, chữ "Trung" nào?"

Phiên dịch giải thích đơn giản một chút, cuối cùng, tên của Vương Trung đã xuất hiện trên danh sách quyên góp.

Nhìn thấy cái tên đã lâu không gặp của mình, Vương Trung gật gật đầu, đi về phía cầu thang.

Phiên dịch vội vàng đuổi theo: "Mời ngài đi lối này! Ông chủ đang đợi ngài."

Không ngờ vừa dứt lời, một lão giả mặc trang phục Đường từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Vương Trung liền chắp tay chào: "Tướng quân, là Trương mỗ đã thất lễ với ngài, mong ngài thứ lỗi."

Vương Trung xác định trình độ tiếng địa phương của mình không hề giảm sút, theo bản năng muốn đáp lời, nhưng phiên dịch lúc này bắt đầu phiên dịch, hắn chỉ có thể im lặng, chờ phiên dịch nói xong.

Phía sau lão giả có một người thanh niên, thoạt nhìn như vừa chạy lên lầu ba, hơi thở còn chưa đều, có lẽ chính anh ta đã báo cho lão giả về việc Vương Trung quyên góp.

Phiên dịch xong, Vương Trung lập tức chắp tay nói: "Trương tiên sinh, làm phiền ông rồi."

"Nói gì vậy! Chúng ta đều là đồng đội chống lại thế lực tà ác, mời vào!" Nói xong, ông ta tránh sang một bên, nhường cầu thang, làm động tác mời.

Vương Trung bước lên cầu thang.

Một lát sau, mọi người đã an vị bên cạnh chiếc bàn tròn chạm khắc hoa văn trên lầu ba.

Trương tiên sinh cầm ấm trà lên, rót đầy chén cho Vương Trung.

Vương Trung theo bản năng dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, dù sao nhiều năm qua cũng thường xuyên uống trà sáng, đã thành thói quen.

Trương tiên sinh nhìn thấy cảnh này, tán thưởng: "Tướng quân còn biết cả tập tục của chúng tôi! Đáng tiếc, hiện tại chúng tôi không thể giúp gì được cho tướng quân. Thật lòng mà nói, tất cả thanh niên ở phố người Hoa đều đã về quê tham chiến, những người ở lại đều đã ngoài 40 tuổi rồi.

"Còn về phần tiền bạc, nói thật với ngài..."

Vương Trung: "Không, tôi chỉ đến thăm quê hương của Binh pháp Tôn Tử, nó đã giúp tôi chiến thắng kẻ địch trên mọi nẻo đường. Nào là "Ám độ Trần Thương", nào là "Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương", năm ngoái tôi đã dùng kế này để cướp xe của quân Prosen, bật đèn pha chạy suốt đêm, mới thoát khỏi vòng vây của chúng."

Mọi người ở đây đều lộ vẻ xấu hổ, cuối cùng phiên dịch nhỏ giọng nhắc nhở: "Đó là Tam thập lục kế, không phải Binh pháp Tôn Tử."

Vương Trung cười ha hả: "Vậy sao? Không sao, dù sao cũng là trí tuệ cổ xưa của Ciris đã giúp tôi thoát chết! Đối với tôi mà nói, Ciris chính là quê hương thứ hai."

Nói xong, Vương Trung ngừng lại, cho phiên dịch thời gian.

Nghe xong phiên dịch, Trương tiên sinh cười ha hả, sau đó có chút tiếc nuối nói: "Tiếc là buổi sáng chúng tôi không có thói quen uống rượu, nếu không tôi nhất định phải cùng tướng quân uống đến sáng. Thôi, hôm nay lấy trà thay rượu vậy! Cạn ly!"

Vương Trung nâng chén trà lên, giống như uống rượu, một hơi uống cạn.

Rõ ràng là trà, nhưng hắn lại thấy hơi say.

Trương tiên sinh vỗ tay, lập tức có người bưng từng món điểm tâm lên.

Nào là chân gà hấp tàu xì, dạ dày heo, xíu mại, há cảo tôm...

Vương Trung nhìn những món ăn đã hơn một năm rồi chưa được ăn, giống như nhìn thấy núi sông của quê hương, là cảnh "Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên".

Giây phút này, hắn có cảm giác vùng đất Kazaria đen sì bên hông như đang rung chuyển, như thể quê hương ở thế giới này và quê hương ở thế giới kia đang cộng hưởng với nhau.

Vương Trung cố gắng kiềm chế, cầm đũa gắp một viên xíu mại, cắn một miếng.

Hương vị thơm ngậy của thịt heo cùng với vị giòn sần sật của hạt dẻ nước cùng lúc tràn vào khoang miệng, khóe mắt hắn cay cay, nhưng Vương Trung vờ như bị bỏng, làm ra động tác rất lớn, không ai chú ý đến.

May mà hôm qua đã tập dượt một lần rồi.

Vẫn ổn.

Trương tiên sinh lập tức tỏ vẻ tức giận: "Sao có thể mang đồ nóng như vậy ra chứ? Nhìn xem, khách quý bị bỏng rồi kìa!"

Vương Trung vội vàng xua tay, suýt nữa thì thốt ra tiếng Quảng Đông, may mà kịp thời chuyển giọng: "Không sao, tại món này ngon quá, tôi ăn hơi vội, phải biết là ở tiền tuyến, tôi thường xuyên chỉ được ăn lương khô, có chút kem chua với dưa chuột muối là đã tốt lắm rồi. Món này ngon quá!"

Nghe phiên dịch xong, Trương tiên sinh cười ha hả: "Nếu ngài thích, tôi có thể cử một đội đầu bếp đến Ant! Chuyện này chúng tôi có thể giúp!"

Thật sao? Tuyệt vời!

Vương Trung thật sự muốn reo lên! Sau này có thể được ăn món Ciris chính gốc ngay tại doanh trại rồi!

Niềm vui lấn át nỗi nhớ nhà, thậm chí khiến hắn nhất thời quên mất người Ant thường nói gì trong trường hợp này, vội vàng thốt lên bằng tiếng Carolin: "Bolobo (Tốt)!"

Trương tiên sinh cũng cười ha hả: "Bolobo!"

Vương Trung ăn xong viên xíu mại, lại đưa đũa gắp há cảo tôm.

Lúc này, Yakov cuối cùng cũng từ bỏ việc vật lộn với đôi đũa, cầm lấy nĩa, xiên một viên xíu mại, vì sợ nóng nên anh ta đưa lên gần miệng thử trước.

Sau đó, anh ta nghi hoặc hỏi: "Hình như không nóng lắm... Á!"

Vương Trung rút chân đã đá vào xương ống chân của Yakov về, chậm rãi thưởng thức món há cảo tôm, vừa ăn vừa tấm tắc khen: "Ngon! Thật sự rất ngon!"

Yakov nghi hoặc nhìn Vương Trung chằm chằm mấy giây, sau đó mới bán tín bán nghi cắn một miếng xíu mại.

Vẻ nghi ngờ và kinh ngạc trước món ăn ngon đan xen vào nhau trên khuôn mặt anh ta.

Bữa trà sáng vui vẻ cứ thế kéo dài đến tận trưa mới kết thúc.

Chờ đến khi no căng bụng, Vương Trung mới sực nhớ ra: "Chờ chút, tôi có phải còn phải diễn thuyết nữa không?"

Phiên dịch lúng túng nói: "À, chúng tôi không có sắp xếp phần diễn thuyết, bởi vì cho dù có diễn thuyết thì cũng không thể bán thêm được trái phiếu chiến tranh nữa, thực tế thì mỗi đợt phát hành trái phiếu ở đây chúng tôi đều bán vượt chỉ tiêu. Chúng tôi rất mong Hải quân Hợp Chủng Quốc có thể nhanh chóng tiêu diệt Hạm đội Liên hợp Phù Tang."

Vương Trung: "Nghĩ kỹ lại thì tôi chỉ là một tướng quân của Ant, đến đây diễn thuyết quả thực có chút kỳ quái. Tuy nhiên, tôi rất thích ẩm thực của Ciris, mong ông hãy thực hiện lời hứa cử đầu bếp đến Ant!"

"Đương nhiên rồi." Trương tiên sinh nói, "Trương mỗ tôi nói lời giữ lời, khi ngài trở về Ant, đầu bếp nhất định sẽ đi cùng chuyến bay với ngài."

Vương Trung gật đầu, sau đó hỏi Yakov: "Buổi chiều chúng ta có lịch trình gì?"

Yakov: "Buổi chiều ngài sẽ tham gia hội nghị tham vấn của Quốc hội, nội dung là về gói viện trợ tiếp theo cho Ant."

Vương Trung: "Được, vậy chúng ta xuất phát thôi."

Buổi sáng ăn sáng chỉ là để thỏa mãn cơn thèm của Vương Trung, còn hội nghị chiều nay mới là vô cùng quan trọng đối với Ant.

(Hết chương)

## Chương 326: "Người Man Rợ" trong hội nghị tham vấn (Bổ sung 16/81)

Buổi chiều, hội nghị tham vấn đặc biệt của Quốc hội Hợp Chủng Quốc được tổ chức.

Nghị trưởng Douglas dùng búa gõ bàn: "Yên lặng. Xin mời vị tướng lừng danh của Ant, Nguyên soái Rokossovsky phát biểu. Ngài Nguyên soái, xin hỏi... Hửm? Là Thượng tướng?"

Thư ký vẻ mặt lúng túng, ghé vào tai Douglas nói nhỏ.

"Được rồi, sao lại là Thượng tướng? Tôi cứ tưởng với nhiều chiến công như vậy thì phải là Nguyên soái chứ. Cái gì? Còn có cả cấp bậc Đại tướng? Ồ,

không cần để ý những chuyện vặt vãnh đó nữa, tóm lại, xin mời ngài Rokossovsky, Thượng tướng, tiếp nhận tham vấn!"

Vương Trung đeo tai nghe nên có thể nghe được phiên dịch đồng thời, đáng tiếc là giọng nam, hiện tại không thể tự chọn giọng nữ được, đành phải nghe tạm vậy.

Nghe xong phiên dịch, hắn lập tức ngồi thẳng lưng: "Tôi đã chuẩn bị xong, ngài Nghị trưởng, hay là ông muốn tôi đứng dậy phát biểu?"

"Không cần, anh hùng chiến tranh có quyền ngồi khi tiếp nhận chất vấn. Thượng tướng Rokossovsky, xin hỏi gói viện trợ của Hợp Chủng Quốc năm ngoái đã phát huy tác dụng như thế nào trong việc giúp Ant ngăn chặn cuộc tấn công của Prosen?"

Vương Trung: "Câu hỏi của ngài chưa chính xác lắm, bởi vì gói viện trợ được triển khai sau khi Đế quốc Phù Tang đánh úp Hợp Chủng Quốc, tôi còn tham gia đàm phán về gói viện trợ đó. Khi đó tôi không còn là chỉ huy ở tiền tuyến nữa, mà là đang công tác tại Học viện Quân sự Suvorov và Ủy ban kiểm tra trang bị.

"Lúc bấy giờ chúng tôi đã đẩy lùi quân Prosen ra xa khỏi thủ đô hàng trăm cây số.

"Vì vậy, nếu ngài hỏi gói viện trợ có tác dụng gì trong chiến thắng bảo vệ St. Yekaterinburg năm ngoái, thì câu trả lời của tôi là không có tác dụng gì cả."

Vương Trung nhận thấy rất nhiều người Hợp Chủng Quốc đang cau mày.

Hắn vội vàng nói tiếp: "Tuy nhiên, gói viện trợ đó có vai trò cực kỳ quan trọng trong việc giúp Ant trụ vững cho đến ngày hôm nay. Năm ngoái, toàn lãnh thổ Ant phải hứng chịu một trận rét đậm, rất nhiều gia súc đã chết rét, nếu không có thịt hộp viện trợ, rất nhiều người dân Ant đã không thể sống sót qua mùa đông năm đó.

"Khi đó, các dây chuyền sản xuất công nghiệp của chúng tôi cũng vừa mới di dời xong, còn lâu mới khôi phục sản lượng như trước, vì vậy, nguyên liệu công nghiệp nhận được từ gói viện trợ đã giúp chúng tôi rất nhiều, giúp duy trì sản xuất xe tăng và các trang thiết bị quan trọng khác.

"Thêm vào đó là máy bay, xe tăng, xe tải và xe jeep được viện trợ trực tiếp, đóng góp rất lớn vào việc khôi phục sức mạnh quân sự của chúng tôi.

"Đặc biệt là xe tải, xe jeep và xe M3 bán bánh xích, hiện tại, các nhà máy ở Ant cơ bản chỉ tập trung sản xuất các loại xe bánh xích và xe tải, hoàn toàn không có công suất để sản xuất xe jeep và xe bán bánh xích."

Nghị trưởng Douglas nghiêm túc gật đầu: "Rất tốt, ý của ngài là gói viện trợ có vai trò cực kỳ quan trọng trong việc giúp Ant trụ vững được đến ngày hôm nay? Có đúng không?"

Được rồi, các người cứ nhất quyết muốn nhấn mạnh chuyện năm ngoái cho bằng được.

Vương Trung đoán có lẽ một số nghị sĩ ủng hộ gói viện trợ cần có thêm chút vốn liếng chính trị, nên gật đầu: "Đúng vậy, chính xác là như vậy."

Douglas trông có vẻ rất hài lòng: "Cảm ơn ý kiến chuyên môn của ngài. Câu hỏi tiếp theo là: Nếu năm nay ngài là người quyết định gói viện trợ cho Ant, ngài sẽ đặc biệt coi trọng phương diện nào?"

Vương Trung thầm nghĩ: "Đến rồi", bèn lấy lại tinh thần, nghiêm túc đáp: "Tôi đặc biệt coi trọng máy móc và chuyển giao các loại kỹ thuật bản quyền. Chúng tôi hy vọng có thể được Hợp Chủng Quốc trao quyền sản xuất động cơ piston đời mới nhất, bao gồm cả động cơ làm mát bằng không khí và động cơ làm mát bằng dung dịch, chúng tôi cần được trao quyền sản xuất động cơ xe tăng.

"Chúng tôi cũng hy vọng Hợp Chủng Quốc có thể cử chuyên gia sang giúp chúng tôi đào tạo công nhân kỹ thuật, để họ có thể sản xuất ra những sản phẩm chất lượng cao hơn. Trên chiến trường, những chiếc T-34 được trang bị giáp kém chất lượng và động cơ kém chất lượng đã cướp đi sinh mạng của rất nhiều chiến sĩ Ant."

"Yên lặng." Douglas gõ búa, áp chế tiếng xì xào bàn tán ngày càng lớn vì những lời nói của Vương Trung: "Thượng tướng Rokossovsky, có lẽ ngài đã hiểu nhầm ý tôi, ý tôi là nếu ngài là người quyết định danh mục hàng hóa trong gói viện trợ, ngài sẽ đặc biệt coi trọng loại hàng hóa nào? Là xe tăng chăng?"

Vương Trung: "Tôi cho rằng nhu cầu về xe tăng của chúng tôi hiện tại không lớn lắm, mặc dù M4 Sherman và M3 Lee đều là những loại xe tăng rất xuất sắc, nhưng chúng tôi đã có đủ T-34, bên cạnh đó còn có cả lữ đoàn xe tăng hạng nặng KV được biên chế để chọc thủng phòng tuyến.

"Gần đây, xe tăng chống tăng "Xoáy Nước" cũng đã thể hiện rất tốt trên chiến trường, tôi nghĩ chúng tôi không thực sự cần xe tăng."

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp: "Chúng tôi cần máy bay, cần xe tải, cần xe jeep Willis. Chúng tôi đặc biệt cần những chiếc xe kéo hạng nặng loại Dragon được trang bị rất nhiều trong quân đội Hợp Chủng Quốc."

Mạng lưới sông ngòi dày đặc ở Kazaria khiến cho những đội quân không có khả năng vượt sông khó có thể di chuyển linh hoạt trên thảo nguyên Kazaria. Năm ngoái, khi tấn công, quân Prosen đã phải huy động rất nhiều công binh xây dựng cầu phao khắp nơi.

Công binh chiến đấu của Ant, so với việc xây cầu phao, lại càng am hiểu việc dùng xẻng công binh hoặc cuốc thợ mỏ để bổ đầu lính Prosen.

Vì vậy, Vương Trung cần "Long Đà", thứ này có thể vận chuyển lên tàu đổ bộ hạng nhẹ, di chuyển trên đường bộ.

Quân đội Mỹ ở Trái Đất đã từng làm loại chuyện này, dựa vào phương tiện di chuyển trên cạn để vượt qua mạng lưới sông ngòi chằng chịt ở đồng bằng châu Âu.

Vương Trung cũng muốn làm như vậy, điều này không phải vì hắn là một người mê lịch sử, thích thú với việc di chuyển trên cạn.

Nghị trưởng Douglas thảo luận với những người bên cạnh, trịnh trọng hỏi: "Thực sự không cần thêm xe tăng nữa sao? Bên chúng tôi có rất nhiều xe tăng Grant và rất nhiều xe tăng hạng nhẹ Stuart."

Vương Trung lắc đầu: "Không, xe tăng hạng nhẹ chúng tôi đã đủ dùng rồi, xe tăng M3 thì vẫn cần, mong quý quốc tiếp tục cung cấp, nhưng đừng lãng phí trọng tải quý giá để chở xe tăng hạng nhẹ cho chúng tôi nữa."

"Được rồi." Douglas có vẻ rất thất vọng: "Vậy máy bay thì sao? Bên chúng tôi có một loại máy bay chiến đấu hiệu Flying Snake, tính năng rất ưu việt, có thể giảm bớt lượng viện trợ P-47, thay bằng Flying Snake được không?"

Vương Trung cuối cùng cũng hiểu, hóa ra cuộc họp tư vấn này là để viện trợ cho Ant những thứ mà Hợp Chủng Quốc không dùng đến.

Vì thế, Vương Trung kiên quyết từ chối: "Những điều khoản đã ký kết trong hiệp định năm ngoái, năm nay chúng tôi vẫn cần. Chúng tôi có thể nhận ít xe tăng M4 Sherman, nhưng không thể chấp nhận việc quý quốc cố nhét cho chúng tôi những thứ không phù hợp, chúng tôi cũng không thiếu."

Douglas gãi đầu: "Vậy... các anh còn cần vũ khí hạng nhẹ không? Chúng tôi có..."

Vương Trung: "Mỗi ngày chúng tôi đều sản xuất được hàng nghìn khẩu súng tiểu liên PPSh-41, súng trường bán tự động Tokarev SVT-40 với số lượng tương đương và súng trường Mosin-Nagant với số lượng còn nhiều hơn.

"Hiện tại, chúng tôi không thiếu vũ khí hạng nhẹ. Tôi xin nhắc lại: Chúng tôi cần xe tải, xe Jeep, xe bán xích, cần máy bay chiến đấu và máy bay ném bom tiên tiến, xin hãy cung cấp những thứ này cho chúng tôi. Ngoài ra còn có cả bản quyền sản xuất máy móc và động cơ!"

Douglas gãi đầu: "Chuyện này... đương nhiên có thể thảo luận, nhưng chúng ta cần phải xác định trước về việc viện trợ vật tư trong năm tới..."

Vương Trung: "Tôi biết, xin ông cứ tiếp tục hỏi."

Douglas: "Các anh có cần quần áo hoặc các sản phẩm dệt may khác không? Hay là các loại nông sản như đậu nành?"

Vương Trung muốn đưa tay lên ôm trán, hắn nhận ra cuộc họp này e rằng sẽ kéo dài rất lâu, đám nghị viên này sẽ liên tục gây áp lực buộc hắn phải nhượng bộ, biến hiệp định viện trợ thành thứ phù hợp với ý muốn của họ.

Vì vậy, Vương Trung không thể nhịn được nữa, đứng phắt dậy.

Douglas: "Ngài có thể ngồi xuống trả lời, đây là sự tôn trọng của chúng tôi đối với những người hùng chiến tranh..."

"Các người căn bản không có chút tôn trọng nào!" Vương Trung cắt ngang lời hắn, "Đừng tưởng tôi không biết các người đang giở trò gì, các người lợi dụng danh nghĩa viện trợ để giúp các công ty lớn đã tài trợ cho các người tranh giành lợi ích! Các người căn bản không quan tâm Ant cần gì, không quan tâm thứ gì có thể giúp Ant giành chiến thắng nhanh chóng và hiệu quả! Các người chỉ quan tâm sau khi mọi chuyện kết thúc, các người có thể chia chác được bao nhiêu tiền!"

Lúc này, Vương Trung nhớ đến đoạn phim quảng cáo của bản DLC cho tựa game "Hearts of Iron IV", trong đó một vị tướng Liên Xô vung tay nói: "Bọn kền kền đã ăn no rồi, giờ là lúc dọn sạch bầu trời."

Sau đó, một khẩu đội pháo phòng không tự hành ZSU-57-2 lao ra khỏi tàu vận tải, xé xác chiếc trực thăng của giới truyền thông đang bay lượn trên bầu trời bằng bốn nòng pháo phòng không.

Vương Trung nói tiếp: "Các người là một lũ kền kền! Ăn máu thịt của những người lính hy sinh trên chiến trường, ai nấy đều béo tốt, phè phỡn. Hiện tại chiến tranh vẫn đang tiếp diễn, nhưng chỉ vài năm nữa, khi chiến tranh kết thúc, các người sẽ bỏ rơi tất cả những người lính có công lao!"

Douglas gõ búa gỗ xuống bàn: "Yên lặng! Đây không còn là nội dung của cuộc họp tư vấn nữa!"

Vương Trung tiếp tục nói: "Yên lặng cái rắm! Ông thử đi hỏi thăm xem, tôi đã làm gì ở Ant! Tôi nói cho ông biết, vì thân phận đặc biệt, tôi được phép mang vũ khí vào căn phòng này!

"Đây là khẩu súng đã được Đức Đại Mục Thủ Belinsky ban phước, từng lấy mạng hai vị tướng quân! Ông nên suy nghĩ cho kỹ, nếu còn cố nhét vào hiệp định viện trợ những thứ chúng tôi không dùng đến, tôi sẽ cho ông một viên đạn vào đầu đấy.

"Đừng tưởng tôi không dám làm như vậy. Tôi biết, ở Hợp Chủng Quốc này, cho dù là Tổng thống, chỉ cần đi ngược lại ý chí của các tập đoàn kinh tế lớn, sẽ bị ám sát ngay trên đường phố. Ở Ronezh, tôi còn hứng chịu cả đạn pháo 380mm của Prosen, ai dám đảm bảo tôi không phải là kẻ thần kinh chứ?

"Tất nhiên, ông có thể phớt lờ lời đe dọa này, bởi lẽ theo lẽ thường, vì không muốn gây ra khủng hoảng ngoại giao, vì không muốn gây rạn nứt trong liên minh, tôi sẽ không làm như vậy.

"Nhưng ông có dám đánh cược vào xác suất đó không? Không, ông không dám. Bởi vì các người khác với những người lính dũng cảm trên chiến trường, các người chỉ là một lũ hèn nhát, tham sống sợ chết! Nếu ông

muốn phản bác tôi, thì cứ việc tiếp tục đề cử khoai tây chiên cho tôi đi!"

Môi Douglas run rẩy trong giây lát, nói: "Tôi sẽ không đề cử khoai tây chiên. Tôi không..."

Vương Trung: "Vậy thì có thể là Coca-Cola, đồ chơi trẻ em hoặc thứ gì khác. Tùy thuộc vào việc ông nhận tài trợ từ công ty nào, phải không?"

Douglas lúng túng đẩy gọng kính: "Được rồi, bài phát biểu vừa rồi của ngài đã cho chúng tôi thấy sự thô lỗ và man rợ của Ant. Tôi nghĩ rằng có một số thứ của thế giới văn minh mà các ngài không cần đến. Vậy xin ngài hãy nói ra những gì các ngài cần!"

Vương Trung: "Tôi cần xe kéo hạng nặng Dragon Wagon! Tôi cần rất nhiều xe tải! Xe tải Studebaker cũng được, thợ máy bên chúng tôi đã quen sửa chữa loại xe này rồi. Ngoài ra còn có xe Jeep Willys, xe bán xích M3! Càng nhiều càng tốt!

"Và cả máy bay ném bom tiên tiến nữa! Tôi biết các ông có loại máy bay ném bom thay thế B-17! Chúng tôi cũng muốn!"

Vừa dứt lời, Vương Trung chợt nhận ra mình đã quá lời, đòi B-29 quả thực hơi quá đáng, loại máy bay đó quá tốt, quá mạnh, Hợp Chủng Quốc chưa chắc đã đồng ý cung cấp.

Hơn nữa, cất cánh từ Ant, với tầm hoạt động hiện tại, muốn ném bom vào lãnh thổ Prosen vẫn còn hơi xa.

Không giống như xuất phát từ vương quốc Anh, chỉ cần bay qua một đoạn biển là đến.

Nhưng rồi hắn lại nghĩ, muốn mở cửa sổ thì phải leo lên nóc nhà, Lỗ Tấn đã dạy, chắc chắn không sai.

Vì vậy, Vương Trung lạnh lùng nhìn Douglas.

Vị nghị trưởng tỏ vẻ bất lực: "Chúng tôi sẽ xem xét. Thật đấy."

Xem ra bọn họ thực sự không dám thử thách lòng can đảm của gã man rợ Vương Trung.

(Hết chương)

## Chương 327: Lâm nguy thụ mệnh

Gần một tháng sau, Vương Trung vẫn đang bận rộn bay khắp Hợp Chủng Quốc.

Ban đầu, hắn còn hơi lo lắng việc mình nổi giận với Nghị trưởng Douglas trong cuộc họp sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của mình ở Hợp Chủng Quốc, nhưng không ngờ là hắn đã lo lắng quá mức.

Bởi vì Hợp Chủng Quốc là chế độ hai đảng, Nghị trưởng là người của Đảng Sóc, Vương Trung mắng chửi ông ta, với tư cách là đối thủ, Đảng Hưu Đực liền tuân theo nguyên tắc "kẻ thù của kẻ thù là bạn", coi Vương Trung như người một nhà. [Ở đây tác giả dùng từ nói tránh + cạnh khóe + đồng âm: Đảng Sóc, theo Hán Việt là đảng Tùng Thử --> đọc có vẻ giống Dân Chủ, Đảng Hưu Đực, Hán Việt là đảng Công Lộc --> có vẻ giống đảng Cộng Hòa, Sóc có ý nghĩa nhanh nhẹn, biến báo, Hưu Đực có ý nghĩa mạnh mẽ, oai vệ và khả năng lãnh đạo]

Hiện tại, Ngài Tổng thống đương nhiệm là người của Đảng Hưu Đực, còn chú của ông ta, cựu Tổng thống Hợp Chủng Quốc, đã bị một sát thủ của Đảng Sóc ám sát ngay khi còn đương chức.

Hơn nữa, vị Tổng thống này trước đây còn là luật sư riêng của Trương tiên sinh.

Thật bất ngờ, Vương Trung bỗng chốc trở thành bạn cũ của Đảng Hưu Đực.

Hơn nữa, khu vực ủng hộ Đảng Hưu Đực có rất nhiều người dân mạnh mẽ, bộc trực, con trai từ nhỏ đã được học võ thuật truyền thống của Hợp Chủng Quốc, chuyện Vương Trung dùng súng lục tiêu diệt hai tên tướng phản quốc, trong mắt những người này chẳng khác nào tiểu thuyết võ hiệp, vô cùng hào hùng, ấn tượng.

Đặc biệt là việc Vương Trung còn thoát khỏi một vụ ám sát từ xa, bức ảnh chụp hắn giơ cao nắm đấm dưới lá cờ của Quân đội Ant một lần nữa gây sốt, thậm chí còn được in thành bưu thiếp và các loại vật phẩm kỷ niệm, bán rất chạy ở các bang ủng hộ Đảng Hưu Đực.

Nghe nói, sòng bạc lớn nhất Hợp Chủng Quốc đã mở kèo cá cược, nội dung là liệu Vương Trung có thể dùng cùng một khẩu súng lục để tiêu diệt Hoàng đế Prosen hay không.

Diễn biến này... thật đúng là phong cách của Hợp Chủng Quốc.

Ở miền Nam, nơi có nhiều cử tri ủng hộ Đảng Sóc, thực ra cũng có không ít người không ưa gì Nghị trưởng Douglas, muốn thay thế ông ta, vì vậy, một số nghị sĩ Đảng Sóc ở các bang khác đã thẳng thừng đứng lên chỉ trích Nghị trưởng Douglas, cho rằng trong thời điểm quan trọng như thế này mà ông ta vẫn còn mưu cầu lợi ích cho các ông chủ lớn đứng sau lưng mình.

Sự thay đổi của dư luận trong một tháng qua khiến Vương Trung càng thêm cảm ơn kiến thức về Hợp Chủng Quốc mà mình đã tích lũy được từ một thế giới khác.

Một tháng trôi qua rất nhanh, số lượng trái phiếu chiến tranh mà đoàn anh hùng chiến tranh Ant do Vương Trung dẫn đầu bán được đã tương đương với tổng số trái phiếu chiến tranh mà Hợp Chủng Quốc bán được trong vòng tám tháng tham chiến, trực tiếp khiến số tiền quyên góp được tăng gấp đôi.

Tất nhiên, điều này cũng có một phần nguyên nhân khách quan.

Ở Hợp Chủng Quốc có rất nhiều người Prosen, họ không bị bắt giữ sau khi chiến tranh bùng nổ như những người Phù Tang, bởi vì dù sao Prosen cũng chưa trực tiếp gây hại cho thường dân Hợp Chủng Quốc, chưa khơi dậy đủ sự phẫn nộ trong lòng người dân.

Những người Prosen này luôn rêu rao rằng đế quốc Prosen rất hùng mạnh, Hợp Chủng Quốc nên chia sẻ thế giới với đế quốc Prosen.

Hơn nữa, cho đến nay, Hợp Chủng Quốc vẫn chưa giành được chiến thắng quyết định trước Prosen, cộng thêm việc quân đội Prosen đã đạt được những kết quả khả quan từ tháng 6 năm 915, nhuộm một vùng rộng lớn trên bản đồ thành màu của Prosen.

Thực ra, phần lớn khu vực bị tô màu là thảo nguyên hoang vắng, ít người sinh sống, nhưng người dân bình thường nào có quan tâm đến điều đó.

Vì vậy, một bộ phận người dân cho rằng, đế quốc Phù Tang đã bị đánh bại ở Midway, tiêu diệt chúng chỉ còn là vấn đề thời gian, không cần phải mua trái phiếu chiến tranh nữa, còn đánh bại đế quốc Prosen thì phải trả giá quá đắt, lỡ đâu đánh xong thì trái phiếu chiến tranh cũng mất luôn.

Sự nổi tiếng của Vương Trung đã thay đổi tất cả, trong suốt một tháng qua, đoàn đại biểu do Vương Trung dẫn đầu chỉ làm một việc duy nhất: chứng minh cho người dân Hợp Chủng Quốc thấy rằng Prosen có thể bị đánh bại.

Trong khi Vương Trung xuất hiện ở khắp mọi nơi, phái đoàn ngoại giao chuyên nghiệp cũng liên tục tiếp xúc với phía Hợp Chủng Quốc, từng bước xác định nội dung viện trợ cho năm sau.

Phần lớn mục tiêu mà Vương Trung muốn đạt được đều đã thành công — ngoại trừ B-29, thứ vũ khí này quả thực là báu vật quốc gia của Hợp Chủng Quốc, không thể dễ dàng trao cho nước khác.

Về mặt chuyển giao công nghệ, ngoài động cơ mà Vương Trung yêu cầu, các công ty như General Electric của Hợp Chủng Quốc còn tặng Ant một lượng lớn máy móc mà Ant chưa thể tự sản xuất.

Cái giá phải trả là Vương Trung phải trở thành người phát ngôn miễn phí cho họ, ghi âm một loạt quảng cáo — thời điểm này TV vẫn chưa phổ biến, vì vậy quảng cáo chủ yếu được phát trên đài phát thanh.

Vương Trung đã dành cả ngày để ghi âm một loạt câu slogan quảng cáo như "Tôi tin tưởng vào General Motors" và "Tôi là Tư lệnh Rokossovsky, tôi chỉ dùng dầu Shell" trên đài phát thanh.

Vì Vương Trung quá được yêu mến, phía Hợp Chủng Quốc thậm chí còn dự định kéo dài thời gian chuyến thăm của hắn.

Tuy nhiên, vào buổi trưa ngày 11 tháng 10, vị Đại sứ Ant tại Hợp Chủng Quốc đã bước vào khách sạn nơi Vương Trung đang ở tại bang Wisconsin với vẻ mặt nghiêm trọng.

Vương Trung hơi ngạc nhiên: "Đại sứ, lẽ ra ngài phải đang bận rộn với bản thỏa thuận bổ sung ở thủ đô chứ?"

Thỏa thuận bổ sung là một hiệp định bí mật trong đó các bên tham chiến cam kết sẽ thực hiện những hành động gì trong năm tới, phía Ant hy vọng quân Đồng minh sẽ mở mặt trận thứ hai ở Châu Âu để giảm bớt áp lực cho họ, trong khi phía Hợp Chủng Quốc và Liên Hiệp Vương Quốc lại hy vọng Ant có thể mở các cuộc tấn công quy mô lớn, trói buộc càng nhiều quân đội Prosen càng tốt.

Vương Trung: "Chẳng lẽ quân Đồng minh lại muốn chúng ta cam kết tiêu diệt một số lượng quân Prosen nhất định sao?"

Mặc dù bản thân Vương Trung, dựa trên kiến thức từ một thế giới khác, biết rằng Ant sẽ sớm phản công, nhưng việc tiêu diệt được bao nhiêu quân địch đôi khi còn phụ thuộc vào sự phối hợp của đối phương.

Nếu đối phương chạy trốn, thì cho dù có là một đội quân hùng mạnh đến đâu cũng không thể đuổi kịp.

Vì vậy, Vương Trung không muốn hứa hẹn sẽ tiêu diệt bao nhiêu quân địch, tốt nhất là cứ đánh đến đâu ăn đến đó.

Đại sứ nhìn Vương Trung, khẽ lắc đầu: "Không phải vậy, thực ra cuộc đàm phán về bản thỏa thuận bổ sung diễn ra khá suôn sẻ, điểm mấu chốt chính là việc có nên mở mặt trận thứ hai vào năm tới hay không, phía họ không hề đưa ra yêu cầu gì quá đáng với chúng ta. Tôi đoán là do các tướng lĩnh của họ không tin rằng chúng ta có thể tạo ra bước đột phá lớn nào trong năm tới.

"Trong suy nghĩ của rất nhiều tướng lĩnh cấp cao của quân Đồng minh, anh có thể giành được một loạt chiến thắng về mặt chiến thuật, nhưng về mặt chiến lược, Ant chỉ có thể cầm chân quân Prosen, còn việc đánh bại Prosen là nhiệm vụ của quân Đồng minh."

Vương Trung: "Hừ, rồi họ sẽ phải hối hận vì đã đánh giá thấp chúng ta. Vậy ngài đến đây vì chuyện gì?"

Đại sứ lấy ra một bức điện: "Bức điện mật này, tôi phải đích thân giao cho anh, và phải đốt ngay sau khi đọc xong."

Vẻ mặt Vương Trung trở nên nghiêm trọng.

Kể từ khi đến Hợp Chủng Quốc, anh đã không còn nhận được tin tức trực tiếp từ chiến trường nữa, bởi vì Bộ Tổng tư lệnh muốn đảm bảo cho cuộc đàm phán diễn ra suôn sẻ nên đã cố tình che giấu những tin tức bất lợi.

Vương Trung chỉ có thể dựa vào các mối quan hệ cá nhân để có được thông tin tình báo từ phía quân Đồng minh, mà thông tin tình báo của quân Đồng minh chỉ là thông tin tình báo hạng hai do các sĩ quan tình báo của họ đánh cắp được ở Yekaterinburg, chưa chắc đã chính xác, chắc chắn trong đó có cả thông tin giả được cố tình tung ra.

Vì vậy, tình hình ở chiến trường thực sự như thế nào, Vương Trung cũng không rõ.

Nhưng nếu họ đã gửi một bức điện mật khẩn cấp cho mình như vậy, thì e rằng...

Vương Trung nhận lấy bức điện, mở ra đọc.

"Thượng tướng Rokossovsky, tiền tuyến báo nguy, quân địch tiếp cận Abadan, mau về."

Vương Trung khẽ đọc xong dòng chữ này, mím môi lấy bật lửa Hawthorne tặng, châm một góc điện báo, nhìn nó chậm rãi bốc cháy.

Đại sứ im lặng quan sát Vương Trung.

Abadan, thành phố cảng, trạm cuối cùng của tuyến vận chuyển quân nhu của liên quân từ Balath xuống phía Nam.

Chẳng phải phòng tuyến kiên cố sao? Chẳng phải chốt chặn quân Prosen ở khúc quanh sông Valda?

Sao bỗng chốc đã đánh tới Abadan rồi?

Vương Trung nhớ lại những ngày đóng quân ở Abadan trước khi lên đường sang Balath.

Tin tốt là Pavlov đã mang theo bộ chỉ huy quân viễn chinh cùng các đơn vị chưa đến Balath rút về Abadan, Vương Trung vừa nhậm chức là có thể dùng ngay.

Pavlov chắc chắn cũng đã nắm rõ tình hình quanh thành phố.

Tin xấu là, quân địch đã đánh tới đây, e là dầu Kuban không chuyển đi được, nhiều nơi sẽ khốn đốn khi mùa đông tới.

Vương Trung đang suy tính thì lửa bén vào ngón tay.

Anh vội vàng ném điện báo vào gạt tàn, ngậm ngón tay bị bỏng đỏ rực vào miệng.

Đại sứ không nhịn được hỏi: "Ông thấy thế nào?"

Vương Trung: "Tôi hỏi ông, Prosen có sử dụng loại vũ khí mới nào có sức công phá lớn hay không?"

Lịch sử đã thay đổi lớn như vậy, Vương Trung chỉ có thể nghi ngờ Prosen đã ném bom nguyên tử.

Đại sứ lắc đầu: "Không."

Vương Trung: "Vậy Tập đoàn quân phía Tây có phát động tấn công nào không?"

Trên Trái Đất, chính Tập đoàn quân phía Tây đã phát động chiến dịch Zhitomir, nghiền nát quân Đức ở Zhitomir, khiến một lượng lớn quân tinh nhuệ của Đức bị hút vào đó, vì vậy mới không thể dồn lực đánh xuống phía Nam.

Vương Trung đang dùng phép loại trừ, xem xét tất cả những nguyên nhân có thể dẫn đến cục diện này.

Đại sứ: "Theo tôi được biết thì không. Ý tôi là, họ không phát động cuộc tấn công nào trên diện rộng."

Vương Trung hiểu ra, chính anh đã khiến Nguyên soái Zhukov nhận thấy việc dùng quân số để nghiền nát Prosen trong giai đoạn này sẽ gây thương vong quá lớn, nên chờ quân đội được huấn luyện bài bản và tích lũy kinh nghiệm chiến đấu rồi mới tính tiếp.

Vương Trung đã vô tình khiến "Cối xay thịt" vốn diễn ra ở mặt trận trung tâm biến mất, toàn bộ lực lượng của Prosen được dồn vào mặt trận phía Nam.

Hơn nữa Prosen còn mạnh hơn cả Đức Quốc Xã trên Trái Đất, kết quả lại thành ra thế này!

Đúng là hiệu ứng cánh bướm, Vương Trung, chính là con bướm chết tiệt đó.

Giờ đây, anh phải trở về quê hương thứ hai, tổ quốc hiện tại, để dập tắt cơn bão do mình gây ra.

Vương Trung hít sâu một hơi, lúc này, Thượng tướng Hawthorne đẩy cửa bước vào - kể từ sau khi Vương Trung nổi tiếng, vị tướng am hiểu truyền thông này luôn kè kè bên cạnh anh.

"La!" Hawthorne hồ hởi gọi, ông ta vẫn quen gọi tắt họ Vương là "La", "Tin tốt, giai đoạn một của chiến dịch Torch đã thành công, chúng ta đã đổ bộ lên Bắc Phi thuộc địa của Ý, quân ta đang thế như chẻ tre! Rommel sắp tiêu đời rồi!"

Lúc này, Hawthorne mới chú ý tới tờ giấy cháy sém trong gạt tàn: "Đây là... hình như tôi đến không đúng lúc?"

Vương Trung: "Không, ngài đến đúng lúc lắm, phiền ngài chuyển lời tới Tổng thống và các vị đang chờ tôi diễn thuyết rằng, có việc gấp, tôi phải về nước ngay lập tức."

Lúc này Yakov bước vào: "Tướng quân! Vừa nhận được điện báo trong nước, bổ nhiệm ngài làm Tư lệnh Tập đoàn quân Abadan, đề nghị ngài về nước ngay!"

Vương Trung cau mày, không dùng đường dây bí mật mà lại gửi điện công khai như vậy, xem ra Bộ Tổng tư lệnh không giấu được nữa rồi, chẳng mấy chốc các sĩ quan liên lạc của quân Đồng minh ở Yekaterinburg sẽ biết Abadan nguy cấp.

Hawthorne lộ vẻ đã hiểu: "Lũ Prosen, sắp thành công rồi phải không?"

Vương Trung: "Không, chúng sẽ không thành công, tôi sẽ xoay chuyển tình thế như năm ngoái. Nhất định là vậy."

(Hết chương)

Quyển 8 Lời cuối sách

30/07/2024

Quyển 8 Lời cuối sách

Trọng tâm của quyển này là ném bí ngô đấy, thật đó.

Là tác phẩm về Chiến tranh thế giới thứ hai, không thể thiếu các chiến dịch đặc biệt được, nên chương này tôi đã bổ sung đầy đủ phần tác chiến đặc biệt.

Sang quyển sau, biệt kích Commando và lính thủy đánh bộ cải biên thành lực lượng đặc nhiệm sẽ ra tay.

Tất nhiên, về lý thuyết, dù có đủ quân số, Prosen cũng không thể nào công phá Abadan được, chủ yếu là đường quá xa, cơ sở hạ tầng kém, cho dù Prosen kiểm soát được tuyến đường thủy sông Valda cũng không thể giải quyết vấn đề hậu cần.

Hơn nữa, hạm đội nội hà của Ant không thể để yên cho Prosen tự do đi lại trên sông.

Prosen lại không có đủ sức mạnh để kéo tàu thuyền đi đường bộ.

Nhưng mà, tiểu thuyết mà, cứ phép thuật một tí cho hấp dẫn.

Quyển sau sẽ là "Stalingrad" phiên bản nâng cấp. Đáng lẽ ra tôi nên nghỉ ngơi một ngày, nhưng nhìn số chương còn nợ... thôi thì chúng ta cứ tiếp tục vậy.

Đừng bỏ lỡ, quyển sau bắt đầu ngay đây.

(Hết chương)

## Chương 328: Bước chân trên mặt đất

Chuyến bay đưa Vương Trung trở về không đến Yekaterinburg mà bay thẳng tới Abadan.

Các vị anh hùng Ant đi cùng phái đoàn Hợp Chủng Quốc không về cùng, dù sao giúp Hợp Chủng Quốc bán công trái cũng là nhiệm vụ quan trọng, ảnh hưởng đến số viện trợ mà Ant nhận được.

Trên chiếc C47, ngoài Vương Trung và Yakov còn có một đầu bếp người Ciris cùng mười phụ bếp.

Ông Trương rất giữ lời, đầu bếp này cao to vạm vỡ, nhìn là biết nấu ăn ngon.

Mấy người phụ bếp thì trông như đám lưu manh đầu đường xó chợ.

Người phiên dịch đi cùng chuyến trước cũng có mặt, trông anh ta có vẻ bất an.

Vương Trung an ủi: "Bây giờ tôi là Tư lệnh Tập đoàn quân rồi, hiếm khi nào Tư lệnh Tập đoàn quân chết lắm."

Người phiên dịch vội vàng nói: "Vậy ạ, cảm ơn ông đã an ủi."

Vương Trung: "Anh tên là gì?"

"Dạ, tôi họ Lưu, tên Ant của tôi là Nikolai Nikolayevich."

Vương Trung: "Nikolai, khi nào rảnh, tôi muốn anh dạy tôi tiếng Ciris, tôi muốn tìm hiểu sâu hơn về văn hóa Ciris."

Nikolai nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó tin: "Chuyện này... Thật ra, tôi chỉ nghe nói đồng bào tôi học ngoại ngữ - ngôn ngữ của các vị, để mở mang tầm mắt, còn người như ông thì đây là lần đầu tôi gặp."

Vương Trung thầm nghĩ: Cứ chờ đấy, rồi anh sẽ được chứng kiến cảnh tượng các bậc đại nho nước ngoài tranh nhau mang "cống phẩm" đến Ciris.

Nikolai nói tiếp: "Tất nhiên, nếu ông muốn học tiếng Ciris, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình. Nhưng vấn đề là tôi không phải giáo viên chuyên nghiệp, sợ rằng không dạy tốt được."

Vương Trung vỗ vai anh ta: "Chuyện đó anh không cần lo."

Anh cứ dạy đi, tôi chỉ sợ là mình học nhanh quá khiến anh giật mình thôi.

Lúc này, Vương Trung bỗng cảm thấy máy bay nghiêng mạnh.

Do hạ độ cao đột ngột, tai Vương Trung ù đi.

Anh lập tức hỏi lớn: "Tại sao lại hạ độ cao?"

Nhưng vì tiếng ồn trong khoang quá lớn, phi hành đoàn ở buồng lái không nghe thấy Vương Trung nói gì. Anh bèn đứng dậy, bước nhanh qua khoang hành khách, đến chỗ nối giữa buồng lái và khoang hành khách, ghé sát vào vách ngăn.

"Tại sao lại hạ độ cao?", anh hét lớn.

Phi công quay lại nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

Vương Trung đang định hét lên thì bỗng nhìn thấy chiếc tai nghe và mic treo trên vách, xem ra là nối với đường dây liên lạc nội bộ. Anh vội vàng đeo tai nghe, ghé sát miệng vào mic, hỏi lớn: "Tại sao lại đột ngột hạ độ cao?"

Lần này thì cơ trưởng nghe rõ, vội vàng đáp: "Vô tuyến điện báo có địch cơ! Chúng ta phải hạ thấp xuống dưới tầng mây, bay sát mặt đất để lợi dụng địa hình ẩn nấp. Đề nghị các vị mặc áo phao, có thể chúng ta sẽ phải hạ cánh xuống biển!"

Dù cơ trưởng được chọn riêng cho nhiệm vụ này vì thông thạo tiếng Ant, nhưng do quá căng thẳng nên ông ta vẫn nói sai vài từ.

Vương Trung cran cổ nhìn ra cửa sổ bên trái, nhìn mặt biển bao la phía dưới.

"Chết tiệt", anh nghiến răng, "Máy bay Prosen sao lại mò đến đây?"

Cơ trưởng: "Chúng ta đang bay dọc theo bờ biển về phía Nam, sắp đến tiền tuyến rồi."

Vương Trung: "Còn bao xa nữa mới đến sân bay?"

Phi công phụ nhìn bản đồ, nói: "Khoảng hơn tiếng nữa, với tốc độ tối đa thì là vậy."

Vương Trung: "Cảm ơn."

Anh vừa quay người lại thì nghe thấy một tiếng động lạ.

Anh vội vàng chuyển sang góc nhìn toàn cảnh, thấy một chiếc tiêm kích hai động cơ của Prosen đang lao xuống.

Ra là vậy, dùng tiêm kích hạng nặng để chặn đường một viên tướng cấp cao trên không, quen quá rồi còn gì!

Vương Trung vừa nghĩ đến đó thì chiếc máy bay riêng của Amelia đã lao tới như chớp, cắt đôi cánh chiếc tiêm kích Prosen, cả động cơ cũng văng ra ngoài.

Chiếc máy bay mất thăng bằng, xoay tít trên không, phi công Prosen tuyệt vọng bóp cò súng, nã đạn loạn xạ về phía chiếc C47.

Ngay lúc đó, một chiếc oanh tạc cơ hạng nặng của Prosen lao ra từ đám mây phía dưới, hai trong số sáu động cơ của nó đang bốc cháy, nhưng tạm thời vẫn duy trì được độ cao, chỉ là tốc độ ngày càng chậm.

Do Vương Trung đã "bật chế độ highlight" cho chiếc oanh tạc cơ, nên anh có thể thấy rõ khoảng cách giữa nó và chiếc C47 chưa đến 2,5km.

Ngay sau đó, Vương Trung thấy rõ ràng toàn bộ hỏa lực phòng vệ của chiếc oanh tạc cơ đang nhắm vào chiếc C47, từng khẩu pháo tự động đồng loạt xoay nòng về một hướng, trông thật đáng sợ, hệt như một chiến hạm

trên không đang tập trung hỏa lực.

Rồi một màn mưa đạn dệt thành lưới lửa dày đặc bắn thẳng về phía chiếc C47.

Ở khoảng cách xa như vậy, lại là bắn trong khi đang di chuyển, lẽ ra không thể nào trúng đích được, nhưng hỏa lực của đối phương quá mạnh.

Tất cả các ụ súng đều chĩa về phía chiếc C47, đạn bắn ra dày đặc như lưới lửa phòng không của tàu chiến Hợp Chủng Quốc.

Hơn nữa, chúng đang ở ngay mạn trái chiếc C47!

Viên đạn đầu tiên găm vào thân máy bay, Vương Trung chỉ kịp chuyển góc nhìn về phía trong khoang thì viên đạn đã xuyên thủng sang bên kia, để lại một tiếng rít chói tai.

Một người phụ bếp ôm đầu kêu lên: "Má ơi, suýt chết!"

Vừa dứt lời, một lỗ đạn thứ hai xuất hiện trên mạn trái, viên đạn găm thẳng vào đầu người phụ bếp đứng phía trước. Do bay xa nên viên đạn đã giảm lực sát thương, không xuyên thủng đầu mà nằm lại bên trong.

Người phụ bếp đổ gục xuống, ngã vào lòng đầu bếp.

Đầu bếp hét lớn: "A Quý! A Quý!"

Dù họ nói tiếng Quảng Đông, Vương Trung vẫn hiểu. Anh chưa kịp lên tiếng thì thấy một tia lửa lóe sáng bên ngoài cửa sổ mạn trái.

Anh vội vàng chuyển góc nhìn, thấy động cơ của chiếc tiêm kích vừa nã đạn bỗng phát nổ, xé toạc cánh máy bay, cả chiếc máy bay lảo đảo rồi lao thẳng xuống biển.

Phi hành đoàn trên chiếc tiêm kích lần lượt nhảy dù.

Do bay ở độ cao thấp, xác chiếc tiêm kích nhanh chóng lao xuống mặt biển, tạo nên một cột nước khổng lồ.

Chiếc máy bay riêng của Amelia bay sát bên cạnh chiếc C47, giọng nói của cô gái vang lên trong tai nghe: "Đó là đội oanh tạc cơ và tiêm kích hộ tống tầm xa, chúng ta vô tình chạm trán chúng.

"Vừa rồi tôi thấy có mấy chiếc MiG-3 đang quần nhau với chúng trên cao, chúng ta sẽ sớm thoát thôi."

Vương Trung: "Cô cảnh giới giúp tôi, sao đội hộ tống chỉ còn mỗi mình cô vậy?"

Amelia bực bội nói: "Không chiến mà, khi quần nhau thì tản ra, không tìm thấy nhau là chuyện bình thường."

Suy cho cùng, đây không phải trò chơi điện tử, thiết bị điện tử hàng không thời này cũng chẳng tiên tiến gì, Vương Trung có thể hiểu được.

Vương Trung lại chui vào buồng lái, vỗ vai cơ trưởng: "Gọi cho sân bay, báo cho họ biết chúng ta sắp đến, đừng để bị bắn nhầm!"

"Vâng!", phi công phụ đáp, rồi bắt đầu gọi bằng tiếng Ant còn chưa sõi: "Abadan, Abadan, đây là Phương Đông tốc hành, số 1 đang ở trên máy bay của tôi, đừng bắn nhầm! Số 1 đang ở trên máy bay của tôi, đừng bắn nhầm!"

Vừa dứt lời, pháo phòng không từ mặt đất đã bắn lên.

Vương Trung giật lấy mic, hét lớn: "Lũ ngu! Các người đang bắn quân mình đấy! Lũ ngu!"

Anh vừa dứt lời thì cả chiếc máy bay rung lên bần bật.

Giọng Amelia vang lên trong tai nghe: "Phương Đông tốc hành! Tôi thấy động cơ bên trái của anh bốc khói rồi! Cắt nhiên liệu cho động cơ bên trái ngay!"

Lúc này, có lẽ quân phòng không dưới đất đã nhận ra bắn nhầm, nên ngừng bắn.

Vương Trung lao tới cửa sổ bên trái, nhìn động cơ đang bốc cháy.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng ai đó đang thổi phù phù bên cạnh, quay đầu lại thì thấy Yakov đang phùng má thổi về phía cửa sổ, như thể có thể thổi tắt được ngọn lửa trên động cơ vậy.

Khi Vương Trung quay đầu lại lần nữa, anh thực sự thấy ngọn lửa đã tắt!

Động cơ bốc khói đen, cánh quạt đã ngừng quay, nhưng quả thật không còn bốc cháy nữa! May mắn là vừa rồi một phát pháo phòng không chỉ bắn trúng động cơ, không làm hỏng hệ thống kiểm soát nhiên liệu!

Mẹ kiếp, tiền tuyến đã hiểm ác đến mức này rồi sao? Vừa lên đã giở trò dằn mặt với Vương Trung này!

Vương Trung vừa định thở phào nhẹ nhõm, trong máy bay liền truyền đến giọng nói của cơ trưởng: "Chúng ta phải hạ cánh khẩn cấp! Tất cả mọi người ngồi yên! Tốt nhất là đội mũ sắt vào! Ai sợ đau có thể nhảy dù trước! Như vậy té chết sẽ nhanh hơn một chút!"

Vương Trung nhìn ra bên ngoài máy bay, quả nhiên độ cao đã đến mức nhảy dù cũng chết nhanh hơn.

Hắn chỉ có thể tháo tai nghe xuống, trở lại vị trí của mình, thắt dây an toàn, đội mũ sắt, sau đó dựa theo tư thế tiếp đất khi gặp sự cố mà hắn đã xem trước khi xuyên không, cuộn tròn người lại.

Giọng Yakov vang lên bên tai Vương Trung: "Ngài làm gì vậy? Không thoải mái sao?"

Vương Trung: "Không, đây là tư thế bảo vệ, có thể giúp anh sống sót trong tai nạn máy bay! Tốt nhất là làm theo tôi."

Yakov: "Tai nạn máy bay còn có thể sống sót sao?"

Vương Trung: "Có thể, hơn nữa chúng ta đang hạ cánh khẩn cấp, tỷ lệ sống sót rất cao!"

Thực ra Vương Trung cũng không chắc chắn, trong lòng hắn đã có một phần đang gào thét: Chẳng lẽ hành trình của mình đến đây là kết thúc?

Không cam tâm!

Hắn không cam tâm liền chuyển sang góc nhìn từ trên cao, nhìn máy bay lao xuống bãi cạn ven biển, ừm, vị trí hạ cánh này có nước đỡ, còn có thể ngăn máy bay bốc cháy nổ, hình như tỷ lệ sống sót cao hơn không ít!

Trong góc nhìn từ trên cao, khoảnh khắc máy bay tiếp xúc với mặt nước, Vương Trung cảm thấy rung lắc dữ dội.

Dây an toàn bên hông như muốn ép hết bữa tối hôm qua của hắn ra ngoài!

Cường độ rung lắc càng ngày càng nhỏ, góc nhìn từ trên cao cho thấy máy bay dần dần dừng lại.

Khi tất cả chấn động hoàn toàn chấm dứt, Vương Trung thở dài một hơi, cởi bỏ chiếc dây an toàn chết tiệt kia, hét lớn câu thoại kinh điển trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng "Starship Troopers": "Chúng ta đã đặt chân xuống đất! Trưởng quan!"

Mọi người đều nhìn hắn với vẻ nghi ngờ.

Vương Trung lúc này mới nhớ ra mình chính là gã trưởng quan chết tiệt kia.

Vì vậy hắn nói: "Nhanh, rời khỏi máy bay! Có thể cửa khoang bị kẹt do biến dạng, thêm vài người nữa cùng mở!"

Vừa dứt lời, gã đầu bếp lực lưỡng Ciris đứng dậy, một cú húc mạnh khiến cửa khoang văng ra.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên: "Kungfu! Tuyệt!"

Chờ chút, tạo hình của gã đầu bếp này, chẳng lẽ hắn họ Trần tên Quốc Hán?

Vừa rồi là một cú Lục Xung sao?

Yakov cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Trung: "Nhanh rời khỏi máy bay! Tướng quân!"

"Biết rồi, biết rồi!" Vương Trung đứng dậy, lao ra khỏi cửa khoang, rơi xuống vùng nước nông.

Gió biển thổi tới, mang theo hơi thở của chiến tranh.

(Hết chương)

## Chương 329: Quân luật (Bổ sung 17/81)

Ngày 15 tháng 10, Abadan, sở chỉ huy Tập đoàn quân Antpea Abadan, 13:47.

Pavlov nghe tin, mặt mày tái mét: "Bị bắn rơi? Ở đâu? Ai bắn?"

Sĩ quan truyền tin rụt cổ, rõ ràng bị cơn giận của Tham mưu trưởng dọa sợ: "Cái này... ở bờ biển cách chúng ta 30 km về phía bắc, là do lực lượng pháo phòng không của chúng ta. Không quân Hoàng gia hộ tống báo cáo tướng quân không sao."

Pavlov túm lấy cánh tay sĩ quan truyền tin: "Xác định chứ? Xác định tướng quân không sao chứ? Lúc xác nhận Không quân Hoàng gia đã bay đủ thấp chưa?"

Sĩ quan truyền tin: "Hình như nói cô ấy là Phù thủy gì đó, có thể cảm nhận được tướng quân vẫn còn sống, nên chắc chắn không có vấn đề gì, yêu cầu chúng ta cử xe đi đón. Tôi cũng không biết cô ấy cảm nhận tướng quân bằng cách nào."

Pavlov thở phào nhẹ nhõm: "Là tiểu thư Amelia, vậy thì có thể tin tưởng được."

Dù sao ở Balath, Pavlov cũng đã chứng kiến Amelia dùng súng máy tiêu diệt tên huấn luyện chim ưng cách đó ba cây số, nên rất rõ ràng về năng lực của Phù thủy.

Lúc này, tu sĩ Peter mang một chiếc giày chạy xồng xộc vào sở chỉ huy, hét lớn: "Pavlov! Tệ rồi, hình như tôi nghe thấy tướng quân đã hạ cánh xuống biển! Mau phái tàu tuần tra hải quân đi đón tướng quân! Không, tìm kiếm cứu nạn! Tìm kiếm cứu nạn!"

Pavlov: "Tướng quân vẫn còn sống, hơn nữa đã hạ cánh xuống bờ biển, Amelia của Không quân Hoàng gia xác nhận hắn không sao."

"Ồ, Amelia xác nhận hắn không sao à, vậy thì tốt rồi." Tu sĩ Peter thở dài, "Khoan đã, sao chân tôi lại đau?"

Ông ta cúi đầu, phát hiện bàn chân trần như giẫm phải mảnh vỡ thủy tinh, liền kêu lên đau đớn.

"Y tá!"

Pavlov quay đầu ra lệnh: "Bảo hải quân cử tàu tuần tra dọc theo bờ biển hướng bắc, lục địa cũng cử quân..."

Tu sĩ Peter: "Khoan đã! Tôi nghe thấy tiếng ngựa hí!"

Pavlov nhíu mày, ông ta chẳng nghe thấy gì cả.

Ngay sau đó, người quản ngựa của sở chỉ huy chạy vào: "Báo cáo, ngựa của tướng quân chạy khỏi chuồng!"

Pavlov: "Không cần để ý, chuồng ngựa có sao không? Có phát nổ hay bốc cháy không? Nó có phá hoại gì khi chạy ra ngoài không?"

Người quản ngựa: "Không có, chúng tôi chỉ muốn cho nó thư giãn một chút, chải lông cho nó, kết quả nó giật phăng dây thừng rồi bỏ chạy, người chải lông cho nó ngã ngửa, gãy xương rồi."

Pavlov: "Được rồi, xử lý người gãy xương theo quy định bị thương trong chiến đấu, còn ngựa thì không cần quan tâm, lát nữa nó tự khắc quay lại, còn mang theo cả tư lệnh nữa."

Popov: "Cùng với cả mớ lông trên đầu của tư lệnh."

Pavlov nhìn người bạn già: "Từ nhà thờ địa phương trở về rồi à? Thế nào rồi?"

Popov: "Có thể thành lập ít nhất 20 tiểu đoàn Vệ giáo ở địa phương, nhưng hiện tại tất cả bọn họ đều đang tăng ca sản xuất vũ khí trang bị, không thể để bọn họ ngừng sản xuất được."

Pavlov bước nhanh đến trước bản đồ thành phố: "Hai mươi tiểu đoàn hơi ít, khu vực chúng ta phòng thủ quá rộng lớn, chỉ dựa vào 20 tiểu đoàn và tám sư đoàn bộ binh tạm thời trong tay, muốn giữ vững khu vực rộng lớn như vậy... e là không đủ."

Popov: "Hay là điều Tập đoàn quân 51 vào thành phố? Bọn họ cũng đã nghỉ ngơi chỉnh đốn được một tháng rồi..."

"Điều xe tăng vào thành phố? Nhưng trong thành phố không có nơi nào thích hợp để phục kích thiết giáp và phát huy hỏa lực như Loktev. Hơn nữa, mặc dù Tập đoàn quân 51 có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng đó là kinh nghiệm chiến đấu với quân đội Balath, nếu gặp phải quân đội Prosen tinh nhuệ thì sẽ tiêu đời."

Popov: "Nhưng trên vùng đồng bằng rộng lớn, gặp phải quân đội Prosen tinh nhuệ, bọn họ sẽ tiêu đời nhanh hơn. Chúng ta đều đã thấy rồi, pháo thủ xe tăng của địch có thể bắn trúng xe tăng của chúng ta từ khoảng cách hơn một cây số, còn chúng ta xông lên đến 300 mét cũng chưa chắc đã phát hiện ra địch.

"Xe tăng của Tập đoàn quân 51 đều là loại T-34 hai người điều khiển tháp pháo cơ bản, không thể sử dụng như T-34/85 được!"

Pavlov: "Vậy thì đặt trong thành phố?"

"Ít nhất cũng có thể làm chướng ngại vật và điểm hỏa lực!" Popov nói.

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Thôi, dù sao tướng quân cũng chỉ cách đây 30 km. Chờ hắn trở về rồi quyết định."

Lúc này, một sĩ quan truyền tin khác cầm điện báo đến: "Điện báo từ Bộ Tổng tư lệnh, Tập đoàn quân Cơ động số 1 sẽ sẵn sàng xuất phát trong vòng ba ngày và bắt đầu lên đường."

Pavlov: "Cuối cùng cũng có tin tốt, như vậy chúng ta lại có thêm 100.000 quân tiếp viện. Nhưng vẫn là quá ít, đợi tướng quân đến chắc chắn phải yêu cầu Bộ Tổng tư lệnh điều thêm quân."

Popov lắc đầu, chỉ vào bản đồ chiến khu: "Ông nhìn xem cái chiến tuyến kéo dài như rắn này, tất cả đều là thứ do đám người Tập đoàn quân Valdai vừa mới bị giải tán bày ra, lũ đó chỉ biết dựa vào con sông lớn để phòng thủ, mới khiến tình hình trở nên tồi tệ như vậy!"

Pavlov: "Chờ tướng quân đến, chắc chắn sẽ rút ngắn chiến tuyến lại, những nơi dễ phòng thủ chỉ cần một lượng nhỏ quân đội, tập trung đại quân vào Abadan."

Popov: "Tôi nghĩ chúng ta nên hạ lệnh ngay lập tức."

Pavlov: "Không, trước khi hạ lệnh phải tìm hiểu rõ tình hình phòng ngự dọc bờ sông, tôi đã ra lệnh cho sĩ quan tham mưu đáng tin cậy nhất đi dọc theo sông để khảo sát rồi. Đợi tướng quân đến, nghỉ ngơi một chút, ngày mai chắc chắn sẽ có kết quả điều tra."

Pavlov, quả thực làm việc rất cẩn thận, chu đáo.

Tham mưu trưởng chắp tay sau lưng, quay người nhìn ra bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ: "Chỉ còn chờ tướng quân trở về."

————

Vương Trung ngồi trên bãi cát, nhìn Yakov: "Sao anh cứ bồn chồn như vậy, nếu như hoa tiêu không định vị sai, chúng ta hiện giờ đang ở cách Abadan mười mấy cây số, Amelia đã xác nhận tình hình của chúng ta rồi, người đến đón chúng ta sẽ đến sớm thôi."

Yakov thở dài: "Tướng quân, ngài luôn bình tĩnh như vậy sao?"

Vương Trung cười: "Ừ, dù sao cũng đã đến Địa ngục nhiều lần rồi."

"Nhưng mà, ngài lại bị viên thịt viên không hề nóng làm bỏng - mà nói đến viên thịt viên đó ngon thật đấy, gọi là đầu sư tử, là thịt sư tử làm à?"

Vương Trung: "Không, là thịt lợn."

"Ơ... Vậy tại sao lại gọi là đầu sư tử?"

Vương Trung: "Làm sao tôi biết được, có lẽ trong mắt người nặn thịt viên có sư tử chăng?"

Hắn thật sự không biết tại sao món đầu sư tử lại được gọi là đầu sư tử, ăn nhiều năm như vậy mà không hề biết.

Đang nói chuyện phiếm thì tiếng động cơ ngày càng gần, Vương Trung thấy chiếc máy bay cánh cắt của Amelia lại phun lửa bay về, lướt qua đầu đội của Vương Trung.

Ngay sau đó, trên mặt biển vang lên tiếng còi tàu, mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một chiếc pháo hạm Ant đang lao đến với tốc độ cực nhanh,

có vẻ như là một trong những "khu trục hạm" đã yểm trợ hỏa lực cho cuộc đổ bộ trước đó.

Vương Trung chỉ vào khu trục hạm, nói với Yakov: "Thấy chưa, không phải đã đến rồi sao?"

"Tướng quân nói đúng, là tôi quá nôn nóng rồi."

Khoảnh khắc này, Vương Trung nghe thấy tiếng ngựa hí.

Hắn thầm nghĩ không thể nào, nhìn về phía phát ra âm thanh, quả nhiên thấy Bucephalus vừa hí vang vừa phi nước đại đến, phía sau còn có vài chiếc xe Jeep Willys.

"Được đấy, người trên đất liền cũng đến rồi!"

Vương Trung vẫy tay với Bucephalus, con ngựa càng chạy hăng hơn, nhưng trên lưng nó không có yên, Vương Trung không có cách nào cưỡi nó trở về sở chỉ huy.

Con ngựa chạy đến trước mặt Vương Trung, dừng lại đột ngột, nhìn chiếc mũ sắt trên đầu hắn rồi thở hổn hển.

Vương Trung bất đắc dĩ tháo mũ sắt xuống, con ngựa lập tức vui vẻ liếm tóc hắn, để lại nước bọt ướt sũng.

Chiếc xe Jeep đến muộn hơn con ngựa một chút, phanh gấp trước mặt Vương Trung, Trung sĩ Grigory lái xe đứng bật dậy chào: "Tướng quân, chúng tôi đến muộn!"

Vương Trung: "Không muộn, không muộn."

Grigory: "Vậy là lại có gián điệp ở đâu đó sao? Xem ra Yekaterinburg lại phải thanh lọc một lần nữa rồi..."

Vương Trung: "Thanh lọc hay không, cứ để Belinsky và Hồng y Lavkid lo liệu, tôi chỉ thấy đội máy bay ném bom của địch vô tình gặp phải tôi. Tin tôi đi, nếu là kế hoạch ám sát của Prosen, bọn họ sẽ không dùng một chiếc máy bay ném bom hạng nặng làm chiến hạm trên không để tấn công tôi."

"Máy bay ném bom hạng nặng sao?" Grigory suy nghĩ: "Hình như đúng là không giống ám sát."

"Đúng vậy. Hơn nữa chúng ta còn có Amelia của Không quân Hoàng gia hộ tống, cô ấy là át chủ bài của Không quân Hoàng gia, phi công của Không quân Hoàng gia đều là quái vật."

Lúc nói chuyện, chiếc máy bay cánh cắt của Amelia lại phun lửa bay qua đầu mọi người một lần nữa.

Vương Trung: "Được rồi, đừng dài dòng nữa. Anh đã đến rồi, tôi tin tưởng vào tay lái của anh."

Lúc này, xuồng cao su của hải quân cũng đã cập bờ, lính hải quân nhảy xuống xuồng, chào Vương Trung: "Tướng quân! Chúng tôi phụng mệnh

đến đón ngài!"

Vương Trung: "Không cần đâu, đoàn xe của tôi và người lính đáng tin cậy nhất của tôi đã đến rồi. Mọi người quay về đi."

Lúc này, từ phía bắc lại có vài chiếc xe Jeep Willys tiến đến, nghe thấy tiếng động cơ, mọi người vội vàng tìm chỗ nấp, giương súng cảnh giác.

Vương Trung đã sớm quan sát qua góc nhìn từ trên cao và xác định những người này không phải kẻ thù, bèn phẩy tay nói: "Đừng sợ! Là lực lượng pháo phòng không vừa nãy bắn nhầm chúng ta đến xin lỗi đấy."

Nói xong, hắn sải bước tiến về phía chiếc xe Jeep đang chạy tới.

Vị Đại úy ngồi trên ghế phụ của chiếc xe Jeep đứng lên, tháo mũ chào từ xa: "Chúa ơi! Hãy nhìn xem tôi đã làm chuyện gì thế này!"

Chiếc xe dừng lại, ông ta lập tức nhảy xuống xe, chào Vương Trung: "Báo cáo! Tướng quân, hãy xử tử tôi đi! Tôi suýt chút nữa đã hại chết ngài! Xin hãy xử tử tôi đi! Những người khác đều vô tội, là tôi hạ lệnh khai hỏa!"

Vương Trung xua tay: "Không, lỗi của các anh chỉ là không cẩn thận trong việc xác định mục tiêu. Anh phải bị trừng phạt vì điều này, nhưng quân luật có quy định không cẩn thận trong việc xác định mục tiêu là phải chết sao? Theo quân luật, tôi sẽ phạt các anh - chết tiệt, sĩ quan tuyên úy của các anh đâu rồi? Quân luật quy định phạt thế nào?"

Là người đứng thứ hai từ dưới lên trong lớp, Vương Trung thực sự không biết nên phạt như thế nào theo quân luật.

Một vị tuyên úy bước xuống từ chiếc xe Jeep thứ hai: "Tướng quân, theo quân luật, xác định mục tiêu sai sẽ bị phạt đánh 50 roi, đồng thời phải trải qua khóa huấn luyện tăng cường về xác định mục tiêu, không vượt qua bài kiểm tra sẽ không được trở về đơn vị cũ."

Vương Trung: "Vậy thì cứ theo đó mà làm. Ngoại trừ vị Đại úy này, tất cả những người khác đều phải trải qua khóa huấn luyện tăng cường về xác định mục tiêu, điều động lực lượng pháo phòng không khác đến thay thế bọn họ."

"Vâng!" Thượng úy cúi chào Vương Trung: "Tôi nhất định nghiêm túc kiểm điểm sai lầm của mình."

Vương Trung vỗ vỗ bờ vai của hắn, quay người nói với Grigory: "Được rồi, chúng ta đi!"

(Hết chương 329)

## Chương 330: Sắp xếp tình huống

Vương Trung vừa vào bộ tư lệnh, đầu tiên hô lớn: "Nelly, đưa khăn mặt cho tôi, còn có quần và giày thay thế, giày tôi ướt hết cả ống quần rồi."

Pavlov vốn đang chỉ huy các tham mưu làm việc trước bản đồ, nghe thấy Vương Trung nói vậy liền quay đầu nhìn về phía cửa: "Sau khi cậu đến Hợp Chủng Quốc, cô ấy đã đến Yekaterinburg để chăm sóc vợ cậu rồi. Truyền lệnh của cậu không thể rảnh rỗi được, lúc cậu vừa xuất phát cô ấy còn chạy đến đội giặt quần áo để giúp giặt giũ đấy."

Vương Trung tháo mũ đưa cho Yakov, cúi đầu nhìn đôi giày da ướt sũng, lắc đầu: "Vậy đợi lát nữa thay cũng được. Báo cáo tình hình!"

Pavlov cầm lấy văn kiện đã sắp xếp xong trên bàn, bước đến trước bản đồ, cầm lấy cây thước gỗ: "Theo điều tra, tiền phương của Prosen cách phía Tây Abadan 50km, ở đây chúng ta đã chạm trán tiểu đoàn trinh sát cơ giới của Prosen.

"Phiên hiệu của tên lính bị bắt khai có quân đoàn thiết giáp số 14, quân đoàn thiết giáp số 41, còn có cả quân đoàn bộ binh 48, phiên hiệu tập đoàn quân là tập đoàn quân số 6, tư lệnh là thượng tướng Wilhelm von Friedrich."

Vương Trung mím môi, suy đoán của anh ta khi nhận được mệnh lệnh đã chính xác. Trong lịch sử Trái Đất, quân đoàn thiết giáp số 41 không nằm trong biên chế của Tập đoàn quân số 6, quân đội của Đức Quốc Xã trên Trái Đất chỉ có duy nhất quân đoàn thiết giáp số 14, vậy mà ở đây, hắn ta lại tăng gấp đôi lực lượng thiết giáp.

Nói cách khác, Vương Trung phải đối mặt với một tập đoàn quân số 6 mạnh hơn rất nhiều so với trong lịch sử.

Nhưng nghĩ theo hướng tích cực, khoảng cách quân địch đột phá càng xa, đồng nghĩa với việc hậu cần của chúng sẽ kém hơn so với Tập đoàn quân số 6 trong lịch sử Trái Đất.

Vương Trung lên tiếng: "Dự báo thời tiết."

Pavlov lập tức ra hiệu, một vị tham mưu vội vàng đưa báo cáo đến tay Vương Trung.

Trong lúc Vương Trung cúi đầu xem xét, vị tham mưu trưởng tóm tắt: "Mùa bùn lầy sẽ bắt đầu trong tuần này."

"Tốt!" Vương Trung lập tức ngẩng đầu, trả báo cáo lại cho vị tham mưu: "Một tháng sa lầy, tình hình tiếp tế của chúng ta thế nào?"

Pavlov lập tức dùng thước gỗ chỉ vào dòng sông Valdai: "Lực lượng Prosen đang kiểm soát một số khu vực ở bờ Tây sông Valdai, chúng bố trí pháo binh ở đó. Pháo hạm của hải quân đã thử giao chiến với chúng vài lần nhưng không thể tiêu diệt được, vì vậy việc vận chuyển trên sông chỉ có thể hạn chế ở tuyến đường thủy bên này."

"Sông Valdai rất rộng, hỏa lực bắn thẳng của Prosen không thể bao phủ đến tuyến đường phía Đông. Hỏa lực bắn gián tiếp của chúng phải dựa vào hiệu chỉnh đường đạn, nhưng lính thủy đánh bộ và hạm đội của chúng ta vẫn luôn tìm cách tiêu diệt các trạm quan sát của Prosen trên bờ."

"Vì vậy, chúng ta vẫn có thể đảm bảo được một nửa công suất vận chuyển trên sông Valdai - à không, không đến một nửa, vì còn tổn thất do không kích, chỉ còn khoảng một phần ba."

"Tin tốt là, tuyến đường sắt của chúng ta đều nằm ở bờ Đông, đây là kết quả của việc lên kế hoạch từ nhiều năm trước. Mục đích là để khi bị tấn công từ phía Tây, tuyến đường sắt sẽ được sông Valdai che chở."

Vương Trung hỏi: "Vậy là Prosen không sử dụng đường sắt?"

"Đúng vậy." Pavlov dừng lại, sau một thoáng im lặng, ông nói thêm: "Tôi chưa bao giờ cảm kích vị Thủ tướng đã thiết kế ra hệ thống này đến thế, nghe nói ngài ấy là người theo chủ nghĩa thế tục."

Vương Trung: "Vậy là hậu cần của Prosen chủ yếu dựa vào đường bộ, phải không?"

"Đúng vậy, chúng tôi đã căn cứ vào tình hình trinh sát hàng không, lời khai của tù binh và lời kể của những người lính chạy trốn trở về để phác họa sơ bộ tuyến đường tiếp tế của chúng."

Pavlov búng tay, các tham mưu lập tức treo một tấm bản đồ lên bảng đen.

Trên bản đồ là một đường kẻ màu xanh rất dài và rõ nét.

Vương Trung cẩn thận quan sát đường kẻ màu xanh rồi hỏi: "Sao lại không đánh dấu các điểm tập kết quân và trạm trung chuyển của chúng?"

"Vì chúng tôi không biết." Pavlov có vẻ bất lực: "Prosen năm nay đã khác, chúng bắt đầu ngụy trang. Ảnh chụp hàng không không thể hiện rõ những vị trí đó."

Năm ngoái, Prosen hoàn toàn không thèm ngụy trang, các điểm tập kết quân, trạm trung chuyển đều lộ liễu, ảnh chụp hàng không có thể dễ dàng nhận ra, chẳng cần phải phân biệt.

Pavlov nói tiếp: "Tôi đoán có lẽ là do không quân của chúng ta liên tục oanh tạc hệ thống hậu cần của Prosen."

Dưới sự tác động của Vương Trung, trọng tâm tác chiến của không quân Ant đã hoàn toàn khác với Không quân Xô Viết trên Trái Đất. Không quân Xô Viết chú trọng hỗ trợ hỏa lực tầm gần, dòng máy bay chủ lực là IL-2, sau chiến tranh cũng tập trung tuyên truyền về IL-2 và IL-10.

Ngược lại, không quân Ant dưới sự can thiệp của Vương Trung, hiện nay chủ yếu tập trung vào việc oanh tạc hậu cần của Prosen, đánh phá các ga tàu, trạm trung chuyển... Lực lượng hỗ trợ tầm gần bị cắt giảm đáng kể.

Nhìn chung, hiệu quả chiến đấu hiện tại của không quân Ant cao hơn hẳn so với Không quân Xô Viết trên Trái Đất. Bởi vì ga tàu là mục tiêu lớn hơn xe tăng rất nhiều, trong điều kiện phi công thiếu kinh nghiệm bay, rõ ràng nhà ga là mục tiêu dễ tấn công hơn.

Có vẻ như những cuộc không kích thành công của không quân Ant đã buộc Prosen phải ngụy trang các điểm hậu cần của mình.

Vương Trung lắc đầu: "Không kích hiệu quả quá lại khiến hiệu quả trinh sát giảm xuống, đúng là tiến thoái lưỡng nan. Được rồi, tôi đã nắm được sơ bộ tình hình. Vậy hiện tại tôi có bao nhiêu sư đoàn sẵn sàng chiến đấu?"

Pavlov: "Ngoài các sư đoàn trở về từ Balath, còn có tám sư đoàn mới được bổ sung."

Vương Trung ngạc nhiên: "Chỉ có tám? Toàn bộ đều được tổ chức theo biên chế mới của tôi chứ?"

Pavlov: "Không, những sư đoàn được biên chế mới đều là 'hàng hot', vừa thành lập đã bị các tập đoàn quân khác tranh giành mất rồi. Tình hình ở đây tuy cấp bách, nhưng nhất thời cũng không thể điều động sư đoàn nào đến cho chúng ta."

Vương Trung: "Được rồi, tám sư đoàn này có đủ tám nghìn quân không?"

"Có, theo tiêu chuẩn sư đoàn bộ binh tạm thời, tám sư đoàn này đều đủ quân số."

Vương Trung: "Tập đoàn quân cơ giới số 1 của tôi bao giờ thì đến?"

"Tập đoàn quân đang được huy động, ba ngày nữa lực lượng tiên phong sẽ đến nơi." Pavlov ngừng lại, rồi nói tiếp: "Thật ra Bộ Tổng tư lệnh đã giao cả Tập đoàn quân Valdai cho chúng ta, nhưng đây đều là những binh sĩ đã trải qua nhiều trận đánh, hao tổn khá nhiều. Hiện tại, các sư đoàn này đang đóng quân rải rác như trên bản đồ."

Lúc này Vương Trung mới chú ý đến những dấu hiệu dày đặc ở hai bên bờ sông Valdai trên bản đồ.

Trông giống hệt một con rắn khổng lồ!

Vương Trung: "Tên ngốc nào bố trí đội hình như vậy?"

"Là Yemenko, tư lệnh Tập đoàn quân Valdai."

Vương Trung đỡ trán: "Bây giờ hắn ta đang ở đâu?"

Pavlov nhún vai: "Tôi không biết."

Vương Trung đổi câu hỏi: "Công sự của chúng ta xây dựng đến đâu rồi? Đào được bao nhiêu lớp phòng tuyến rồi?"

Pavlov lập tức chuyển sang tấm bản đồ phòng thủ thành phố Abadan: "Hiện tại, chúng tôi đã huy động toàn bộ phụ nữ và người già trong thành tham gia xây dựng công sự, khẩn trương xây dựng hai lớp chướng ngại vật

chống tăng ở ngoại ô. Các lô cốt đang được công nhân xây dựng và công nhân nhà máy xi măng trong thành gấp rút hoàn thành."

"Khác với những trận phòng ngự trước đây, lần này vũ khí trang bị của chúng ta rất đầy đủ, pháo chống tăng, súng tiểu liên, súng máy... đều được trang bị đầy đủ."

"Ngoài ra, vì Bộ tư lệnh Hạm đội Nội Hải đóng tại Abadan nên chúng ta có một lượng lớn lính thủy đánh bộ, nhưng họ không nằm dưới quyền chỉ huy của chúng ta."

Vương Trung cau mày: "Chẳng phải tôi là Tư lệnh Tập đoàn quân sao? Về lý thuyết, tất cả lực lượng này đều phải do tôi chỉ huy chứ?"

Pavlov: "Đúng vậy, nhưng vì Tập đoàn quân được thành lập quá vội vàng nên quyền chỉ huy vẫn chưa được chuyển giao đến tay cậu. Hoặc cũng có thể là Bộ Tổng tư lệnh quá bận nên quên mất."

Vương Trung: "Anh không gửi điện báo hỏi sao?"

"Đã gửi rồi, nhưng chưa nhận được hồi âm."

Vương Trung: "Lát nữa tôi sẽ gọi điện cho Bộ Tổng tư lệnh... không, gọi điện cho Sa Hoàng bệ hạ. Ngoài ra, anh xem thử đội hình "rắn" này có thể điều động được sư đoàn nào, tập trung chúng lại để sử dụng."

"Tôi đã cử tham mưu đi khảo sát xem khu vực nào không cần bố trí nhiều quân như vậy." Pavlov đáp, "Ngày mai sẽ có báo cáo."

Vương Trung gật đầu, tiếp tục ra lệnh: "Chúng ta cần xác định vị trí các điểm tiếp tế của địch. Tôi đã thuyết phục quân Đồng minh cử một đội biệt kích Commando đến hỗ trợ, họ là chuyên gia trong lĩnh vực phá hoại bí mật. Trải qua năm ngoái, chắc chắn Prosen đã có sự chuẩn bị cho mùa bùn lầy, chúng ta phải tiếp tục gây khó khăn cho chúng."

Pavlov dang hai tay: "Tất nhiên là tốt nếu có thể xác định được, nhưng cậu cũng thấy tình hình ảnh chụp hàng không rồi đấy. Chuyên gia phân tích nửa ngày trời mà vẫn không thể nào phân biệt được đâu là điểm tập kết quân, đâu là trạm trung chuyển."

Vương Trung chống cằm suy nghĩ, đúng lúc này Amelia, người vừa hộ tống anh đến bộ tư lệnh bước vào.

Vương Trung bỗng nhiên búng tay: "Tôi có cách rồi!"

Pavlov: "Cậu định đích thân đi trinh sát tiền tuyến? Lần này e là không được đâu. Hay là để pháo hạm của hải quân đưa cậu đi dọc sông Valdai, quan sát xem khu vực nào có thể điều động quân, thế nào?"

Vương Trung: "Không, lần này tôi sẽ bay trên không trung, tự mình quan sát mặt đất."

"Tôi phản đối!" Pavlov lớn tiếng, "Cậu đã bị bắn rơi một lần rồi! Không, tôi không thể cho phép cậu mạo hiểm! Hiện tại, không quân Prosen đang dồn

sự chú ý về hướng này. Mặt trận phía Tây và Mặt trận Saint Andrewsburg đã lâu không bị không kích quy mô lớn, toàn bộ lực lượng không quân của Prosen ở mặt trận phía Đông đều tập trung ở đây! Tôi không cho phép cậu mạo hiểm!"

Vương Trung: "Đừng lo lắng! Máy bay C-47 rất dễ bị bắn rơi, hơn nữa còn bị chính pháo phòng không của chúng ta bắn rơi. Tôi chỉ cần ngồi trên chiếc máy bay không thể bị bắn rơi là được."

Pavlov lắc đầu nguầy nguậy, hai má phúng phính rung lên: "Không được, không được, tôi không đồng ý! Hơn nữa tôi nghĩ các đồng chí không quân cũng sẽ không đồng ý! Bọn họ biết rõ bầu trời hiện tại nguy hiểm đến mức nào!"

"Không, Tham mưu trưởng, mời anh nhìn xem!" Vương Trung đưa hai tay về phía Amelia, làm động tác "mời": "Đây là phi công 'Át chủ bài' của Liên hiệp Vương quốc, Tiểu thư Amelia, người chưa từng bị bắn rơi!"

Amelia cau mày: "Tôi không bị bắn rơi là vì tôi lái loại máy bay đặc biệt. Nếu lái máy bay trinh sát hai chỗ ngồi thì sức chiến đấu của tôi sẽ giảm sút rất nhiều."

Vương Trung: "Tôi sẽ ngồi trên máy bay của cô, chúng ta chen chúc một chút."

"Như vậy có thể quan sát rõ ràng không?" Amelia nghi ngờ hỏi.

Không nhìn rõ lắm, nhưng tôi có 'hack' mà!

Vương Trung: "Cô biết là tôi có thể nhìn rõ!"

Bởi vì chúng ta là những người Xô Viết mới! Cô mau hiểu ý tôi đi!

Amelia do dự một chút, nhưng rồi lại lắc đầu: "Không được, tôi nghĩ lại rồi, anh cao như vậy, lại nặng như vậy, không thể nào chui vừa vào buồng lái chật hẹp của tôi đâu. Vì phải lắp động cơ lớn hơn nên buồng lái máy bay của tôi rất chật chội. Chỉ có tôi là con gái, dáng người nhỏ nhắn nên mới miễn cưỡng xoay sở được."

"Nếu anh vào đó, e rằng tôi còn chẳng thể nào kéo cần điều khiển được."

Vương Trung chợt lóe lên ý nghĩ, hay là nhét mình vào thùng nhiên liệu phụ, dù sao anh cũng không cần dùng mắt để quan sát.

Đúng lúc này, Amelia bỗng lên tiếng: "Nghe nói máy bay trinh sát Pe-3 do các anh cải tiến từ Pe-2 có hiệu quả chiến đấu rất tốt?"

Pavlov: "Hầu hết những bức ảnh chụp hàng không này đều do Pe-3 chụp. Hiện tại, loại máy bay trinh sát tốc độ cao này rất ít khi bị không quân Prosen chặn được."

Amelia: "Vậy thì dùng loại này là được rồi, lại là loại hai chỗ ngồi, nếu gặp địch thì tôi có thể dùng năng lực của mình để chiến đấu."

Vương Trung lập tức vỗ bàn: "Được! Dùng loại đó!"

(Hết chương 330)

## Chương 331: Trinh sát trên không

31/7/2024

Vì tình hình cấp bách, Vương Trung quyết định hành động ngay.

Đương nhiên, còn một lý do khác là anh sợ Pavlov thay đổi ý kiến.

Tuy Vương Trung là Tư lệnh Tập đoàn quân, muốn làm theo ý mình cũng không phải là không được, nhưng anh đã hợp tác với Pavlov lâu như vậy, tình đồng chí gắn bó keo sơn, vẫn nên nể mặt ông.

Nửa tiếng sau, Vương Trung thay quần áo và giày da mới, xuất hiện ở sân bay Abadan.

Họ vừa đến bãi đáp, một chiếc xe Jeep mang phù hiệu không quân từ xa lao tới, phanh gấp trước mặt Vương Trung.

Grigory phản ứng rất nhanh, lao ra chắn trước Vương Trung, tay rút súng lục Tokarev đã được cải tiến, sẵn sàng nổ súng.

Vị Tư lệnh Không quân nhảy xuống xe, chỉnh trang lại quân phục, nghiêm nghị chào: "Tướng quân! Ngài không thể lên trời được, hiện tại không quân Prosen hoạt động rất tích cực, chúng tôi không thể để mất ngài được!"

Vương Trung vội giới thiệu Amelia với vị Tư lệnh Không quân: "Vị này là phi công 'Át chủ bài' của Liên hiệp Vương quốc, cô Amelia, cô ấy đã chiến đấu với Prosen được ba năm..."

"Bốn năm." Amelia sửa lại, "Từ khi Melainia bị xâm lược, tôi đã chiến đấu với Prosen. Lúc đó tôi ở trong Không quân Viễn chinh, tuy rằng mặt đất đang trong tình trạng giằng co nhưng trên không lại vô cùng khốc liệt."

Vương Trung: "Nghe rõ chưa, cô ấy đã chiến đấu với Prosen bốn năm, chưa từng bị trúng đạn dù chỉ một lần! Cô ấy nhất định có thể đưa tôi trở về an toàn!"

Tư lệnh không quân mặt mày căng thẳng, thoạt nhìn vô cùng khó xử.

Lúc này, Korioning viên thượng tá của đoàn máy bay đánh chặn số 11 chạy tới, theo sau là hai phi công thiếu tá đeo sao Kim. Hắn cúi chào Vương Trung trước, sau đó vội vàng nói: "Tướng quân, bây giờ không trung rất hỗn loạn, kẻ địch còn muốn ám sát ngài! Chúng tôi đều biết!"

Vương Trung: "Nếu là anh, muốn ám sát tướng lĩnh cao cấp của địch, anh sẽ phái máy bay ném bom hạng nặng sáu động cơ sao?"

Korioning thượng tá ngây ngẩn cả người: "Á? Hả? Sáu phát? Tôi nhớ rõ Prosen bị trọng oanh không tính là quá nhanh? Hẳn là đều đuổi không kịp C47! Cái này... Không quá hợp lý!"

Vương Trung: "Đúng không? Chúng ta chỉ đụng phải máy bay ném bom của địch mà thôi, cuối cùng vẫn bị hỏa lực của quân bạn bắn rơi."

Korioning kinh hãi: "Ai to gan như vậy? Chắc chắn là tàn dư của phái Tốc Thắng, di độc của phái đầu hàng, phải trừ khử hết!"

Vương Trung: "Tôi tin là hiểu nhầm, tóm lại tôi cần tự mình trinh sát trên không, lập tức kéo chiếc Pe-3 tốt nhất ra khỏi khoang!"

Korioning thượng tá vung tay lên: "Chúng tôi sẽ cử trung đội số hai có thành tích cao nhất hộ tống!"

Vương Trung ấn tay hắn xuống: "Đừng như vậy. Một chiếc Pe-3 đi theo 12 chiếc MiG-3 hộ tống, quá phô trương."

Một trong hai thiếu tá đứng sau lưng thượng tá Korioning tiến lên một bước: "Có thể làm như vậy, chúng ta giả vờ làm nhiệm vụ tuần tra không gian, bố trí tám đội hình hai chiếc lỏng lẻo trên máy bay trinh sát, như vậy bất kể kẻ địch tấn công từ đâu, chúng ta đều có thể nhanh chóng lao xuống yểm hộ."

Vương Trung suy nghĩ một chút, cảm thấy an toàn một chút cũng không có hại gì, bản thân thật sự không muốn học theo một vị đại tướng hải quân nào đó.

Thế là hắn gật đầu đồng ý.

Korioning vui mừng khôn xiết, quay đầu hạ lệnh: "Trung đội hai, lập tức chuẩn bị xuất kích, cất cánh cùng tướng quân!"

Lúc này, tư lệnh không quân lớn tiếng nói: "Tướng quân! Ngài vẫn chưa thuyết phục được tôi! Việc chụp ảnh cứ để phi công bình thường làm là được rồi, ngài mạo hiểm như vậy là vì sao?"

Vương Trung: "Chờ tôi trở về ngài sẽ biết, đồng chí Tư lệnh không quân."

Amelia ở bên cạnh nói: "Anh ấy không giống mọi người, anh ấy và tôi đều có khả năng đặc biệt. Tôi rất rõ ràng, tôi có thể cảm nhận được kẻ địch ở đâu!"

Quả nhiên, có Ma Nữ bên cạnh, rất nhiều chuyện giải thích dễ dàng hơn hẳn!

Tư lệnh không quân do dự vài giây, cuối cùng nhường đường, đồng thời hạ lệnh: "Mang chiếc Pe-3 tốt nhất ra. Nhưng mà, tiểu thư Amelia, cô chưa từng được huấn luyện lái Pe-3, liệu có thể điều khiển được sao?"

Vương Trung thầm nghĩ, điều này anh không hiểu rồi, tân nhân loại lần đầu tiên vào buồng lái Gundam còn có thể lái thứ đó đánh bại chuyên gia dày dặn kinh nghiệm gấp mấy chục lần, đây chính là tố chất của tân nhân

loại!

Amelia tự tin nói: "Yên tâm, tất cả thiết bị bay, tôi chỉ cần nhìn một cái là có thể học được!"

Tư lệnh không quân cuối cùng cũng bị thuyết phục hoàn toàn, vẻ mặt lo lắng lùi về phía sau mấy bước, Korioning trấn an: "Đã có trung đội hai chúng tôi, Prosen sẽ không thực hiện được ý đồ, tướng quân nhất định có thể bình an trở về, sau đó dựa vào thông tin trinh sát được để thống kê người Prosen."

Trong lúc nói chuyện, một đám nhân viên kỹ thuật mặt đất đã đẩy một chiếc Pe-3 đến trước mặt Vương Trung.

Biểu tượng trên đuôi máy bay cho thấy đây là thuộc đội trinh sát không quân số 3, trên thân máy bay còn viết một dòng chữ Ant: "Vì em trai tôi - Pyotr!"

Có vẻ như em trai của thành viên tổ lái đã chết dưới gót giày của Prosen.

Vương Trung: "Phi công lái chiếc này đâu? Tôi muốn gặp anh ta, nói với anh ta là tôi để Amelia lái, không phải là không tin tưởng vào năng lực của anh ta."

Tư lệnh không quân lộ vẻ khó xử: "Anh ta bị đạn của kẻ địch bắn trúng vai, dùng ý chí cuối cùng để lái máy bay trở về, hiện đang nằm viện. Máy bay này còn tốt là vì không có phi công, nên bị bỏ không trên mặt đất, nhân viên kỹ thuật đều dùng nó để huấn luyện lính mới."

Vương Trung: "Vậy à, vậy phiền anh gửi một bó hoa đến bệnh viện cho anh ta."

Amelia đã đi về phía máy bay trước, Vương Trung vội vàng đuổi theo. Lúc cô gái leo lên thang máy bay, nhìn thấy bảng điều khiển trong buồng lái, không khỏi hít một hơi lạnh.

Nhưng điều này không thể ngăn cản cô chui vào buồng lái.

Vương Trung cũng leo lên thang, ngồi vào vị trí quan sát viên.

Thực ra, buồng lái này hơi chật chội với Vương Trung, có lẽ là do thiết kế của Pe-3 kế thừa nguyên tắc "công thái học, hãy chết đi" của Ant, hy sinh không gian để đổi lấy tính năng.

Amelia ngồi phía trước kêu lên: "Dây an toàn của các anh bị sao thế? Không cài được!"

Xem ra do giáp trước quá dày.

Theo tiếng "cạch" một cái, Amelia thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu đọc chữ trên bảng điều khiển: "Đồng hồ đo tốc độ, khí áp kế..."

Cô đọc cứ như đang đọc thực đơn.

Khoảng mười lăm phút sau, Amelia nói: "Tôi đại khái đã hiểu cách lái chiếc máy bay này rồi, chúng ta đi thôi!"

Không đợi Vương Trung trả lời, cô đã giơ cao cánh tay ra lệnh "khởi động".

Nhân viên kỹ thuật mặt đất nắm lấy cánh quạt bắt đầu đẩy mạnh.

Sau khi đẩy vài lần, tốc độ quay của cánh quạt bắt đầu tăng lên, ống xả của động cơ cũng phun ra khói đặc, còn có vài tia lửa bắn ra.

Tiếng gầm rú của động cơ ập vào màng nhĩ Vương Trung.

Nhân viên kỹ thuật di chuyển thang máy bay, sau đó tập trung ở đuôi cánh, đẩy máy bay về phía đường băng.

12 chiếc MiG-3 của trung đội hai thuộc đoàn máy bay đánh chặn số 11 cũng khởi động động cơ, cánh quạt bắt đầu quay.

Nhưng những chiếc MiG-3 này đều có thể tự mình trượt, chúng đi theo sau chiếc Pe-3 đang được mọi người đẩy, lần lượt tiến vào đường băng.

Vương Trung nhìn về phía sau, thầm nghĩ chỉ là cất cánh thôi mà, làm cứ như diễu hành vậy.

Lúc này Amelia quay đầu lại nhìn Vương Trung: "Đeo tai nghe vào, tôi gọi anh cả nửa ngày rồi đấy, anh không trả lời!"

Vương Trung lúc này mới cầm tai nghe lên đeo vào, thông tin liên lạc bằng tiếng Ant của đài chỉ huy vừa lúc truyền vào tai anh, tiếc là anh nghe không hiểu.

Amelia dùng tiếng Ant đáp lại: "Hiểu rồi, tôi chuẩn bị cất cánh ngay lập tức."

Tiếng động cơ của Pe-3 lập tức tăng mạnh, Vương Trung cũng bị một bàn tay vô hình ấn chặt vào ghế.

Chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, có thể nhìn thấy chiếc Pe-3 mà Vương Trung đang ngồi đang tăng tốc nhanh chóng, sau đó bay vút lên trời.

Vương Trung bị ép chặt vào ghế.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói của Amelia: "Anh có nhiệm vụ hướng dẫn tôi bay, anh cầm bản đồ đi."

Vương Trung giơ bản đồ trong tay lên, lắc lắc với cô.

"Vậy anh chỉ đường cho tôi, đợi chúng ta trinh sát xong, à đúng rồi, nhớ chụp ảnh đấy!"

Vương Trung: "Yên tâm đi!"

Nói xong, anh cúi đầu quan sát bản đồ - thực ra là chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, sau đó anh ra lệnh bay đầu tiên: "Hướng tây bắc hơi chếch bắc, toàn tốc tiến lên!"

"Rõ!" Amelia hô lớn.

————

Ba mươi lăm phút sau khi cất cánh, Vương Trung đã đánh dấu được trạm trung chuyển đầu tiên, những người Prosen đang bận rộn dưới lớp lưới ngụy trang, nhìn gần có thể thấy qua lớp lưới những thùng đồ chất đống, có bia lon, thuốc lá, dầu máy chịu lạnh và quần áo mùa đông.

Vương Trung đối chiếu góc nhìn và bản đồ trong tay, tìm được tọa độ chính xác, sau đó dùng bút chì đánh dấu biểu tượng trạm trung chuyển.

Mẹ kiếp, còn dễ hơn tưởng tượng nhiều.

Điều tuyệt vời nhất là, có vẻ như người Prosen cho rằng trạm trung chuyển được giấu kín thì không cần hỏa lực phòng không, bố trí thêm trận địa phòng không sẽ làm tăng nguy cơ bị lộ, cho nên thực sự không bố trí gì cả!

Không có trận địa phòng không, đồng nghĩa với việc không quân Ant có thể dễ dàng ném bom phá hủy những trạm tiếp tế này!

Vương Trung cố kìm nén sự vui mừng, bấm lia lịa nút chụp ảnh, sau đó ra lệnh chuyển hướng mới.

Amelia vừa điều khiển máy bay chuyển hướng vừa hỏi: "Sao vậy, tìm thấy trạm tiếp tế của địch rồi à?"

Vương Trung: "Ừ, tìm thấy rồi. Bây giờ đi theo hướng mới, biết đâu có thể lần theo tuyến đường vận chuyển của chúng để "làm sáng" tất cả các trung tâm tiếp tế quan trọng!"

Amelia: "Vậy à, có tác dụng là tốt rồi! Tôi đã nói anh cũng là phù thủy giống tôi mà."

Vương Trung cố tình phớt lờ câu nói này của Amelia, đồng thời nhanh chóng đánh dấu xưởng sửa chữa xe tải của Prosen trên bản đồ.

————

Sau vài giờ bay, vừa xuống máy bay, Vương Trung đã nhét ngay tấm bản đồ chi chít điểm tiếp tế của Prosen vào tay tư lệnh không quân: "Anh xem này."

Tư lệnh trợn tròn mắt: "Cái gì đây?"

Vương Trung: "Mỗi một điểm đánh dấu, tôi đều chụp ảnh lại, đợi rửa ảnh xong tôi sẽ đánh dấu vị trí chi tiết của những mục tiêu này cho mọi người. À mà, những mục tiêu này đều không có pháo phòng không bảo vệ, xem ra Prosen cho rằng ngụy trang chính là cách bảo vệ tốt nhất!"

Tư lệnh không quân: "Tôi sẽ lập tức tổ chức họp cho phi công của tất cả các phi đội máy bay ném bom, phân chia mục tiêu tấn công!"

Vương Trung: "Đừng vội! Phải cử thêm máy bay trinh sát đi chụp thêm ảnh, để phi công dẫn đường của các phi đội làm quen đường bay, sau đó đồng loạt xuất kích, phá hủy toàn bộ mục tiêu trước khi quân địch kịp phản ứng!"

Amelia: "Cũng có thể cho lính dù đổ bộ trước, để họ dẫn đường trên mặt đất."

Vương Trung vỗ đùi: "Được! Cứ làm như vậy!"

(Hết chương)

## Chương 332: Hướng về phương xa đầy biến động (Bù chương 181)

2024-07-31

Ngày 17 tháng 10 năm 2015, thủ đô St. Yekaterinburg của Ant, 11 giờ trưa.

Lúc Vương Trung đang chuẩn bị phát động cuộc tấn công quy mô lớn vào hệ thống hậu cần của Tập đoàn quân số 6 Prosen, thì Lyudmila đang thu dọn hành lý.

Quản gia Mikhail ở bên cạnh khuyên nhủ: "Phu nhân, người sinh con chưa được ba tháng, nên ở cữ tĩnh dưỡng. Mùa đông sắp đến rồi, biết đâu năm nay cũng lạnh như năm ngoái, không tốt cho sức khỏe của người!"

Lyudmila dừng lại, nhìn Mikhail: "Ông biết anh ấy đã hai lần đối mặt với tử thần rồi sao?"

Mikhail: "Năm ngoái số lần tướng quân đối mặt với tử thần còn nhiều hơn thế."

"Năm ngoái tôi ở bên cạnh anh ấy, ông hiểu không?" Giọng Lyudmila vô cùng nghiêm túc: "Nếu Thần Chết muốn mang anh ấy đi, tôi hy vọng mình được ở bên cạnh chứng kiến. Tôi muốn tự tay đưa thi thể anh ấy về."

Mikhail: "Phu nhân, tôi hiểu ý người, nhưng mà..."

"Tôi ra lệnh cho ông không được ngăn cản tôi." Lyudmila lại cúi xuống thu dọn hành lý, nhưng Nelly đã nhanh tay hơn, cô hầu gái nhỏ nhanh chóng gấp quần áo gọn gàng, cất vào trong vali.

Khóa vali lại, Nelly ngẩng đầu lên: "Hành lý đã thu dọn xong rồi ạ."

Lyudmila lại nhìn Mikhail: "Nelly cũng muốn trở về bên cạnh anh ấy. Không giống tôi, mọi sinh hoạt thường ngày của anh ấy đều do Nelly chăm sóc, nếu anh ấy không khỏe, chỉ huy sai lầm, Mikhail, ông sẽ trở thành tội nhân của Ant đấy!"

Mikhail có vẻ bất lực: "Tôi không nghĩ ngài công tước lại đưa ra quyết sách sai lầm chỉ vì không được chăm sóc chu đáo."

Lyudmila: "Ông có thể đảm bảo chắc chắn là không sao? Thay vì ở đây khuyên tôi, không bằng nghĩ cách chăm sóc con trai tôi cho tốt."

Mikhail: "Chuyện đó thì không cần lo lắng, vú em nhà chúng ta đã chăm sóc rất nhiều cậu chủ rồi."

"Vậy tôi yên tâm. Nelly, cô có nghe thấy tiếng xe không?"

Nelly gật đầu: "Nghe thấy rồi ạ, chắc là xe của quân dự bị đến đón chúng ta."

Mikhail dường như vẫn muốn cố gắng lần cuối: "Tôi nghe nói Tập đoàn quân cơ động số 1 đang chuẩn bị, phu nhân nếu đi cùng họ, trên đường có người chăm sóc không nói, còn có thể cổ vũ tinh thần binh sĩ."

"Mikhail," Lyudmila mỉm cười, "Tôi cũng là quân nhân, khi tôi báo cáo với giáo hội là muốn ra tiền tuyến, thì đã nhận được lệnh điều động rồi. Chẳng lẽ ông muốn tôi làm trái lệnh sao?"

Mikhail lắc đầu, cuối cùng cũng bỏ cuộc: "Không, tôi không có ý đó."

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng phanh xe, sau đó là tiếng còi xe inh ỏi, khiến con mèo trong phòng giật mình, dựng đứng tai lên cảnh giác.

Mikhail: "Để tôi xách hành lý cho người."

"Cảm ơn." Lyudmila mỉm cười, sau đó đội mũ bê rê, khoác áo choàng của giáo hội, bước ra ngoài.

Nelly cũng đội mũ bê rê của mình, xách theo chiếc vali da lớn, đi theo sau Lyudmila.

Mikhail xách túi lên, đi cuối cùng.

Ông ta là người cuối cùng rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Gió lùa vào từ cửa sổ quên đóng, thổi qua bàn trang điểm trống trơn, chiếc nôi trống không (em bé đã được giao cho vú em chăm sóc).

Căn phòng trống vắng, chỉ còn chiếc hộp nhạc hình con quay vẫn đang lắc lư, phát ra tiếng kêu cót két.

————

Để đến ga tàu quân sự, phải đi qua quảng trường trước nhà ga Yekaterinburg. Trước khi chiến tranh bùng nổ, nơi đây là một trong những quảng trường đông đúc nhất Yekaterinburg, giờ đây càng chật ních người.

Xe Lyudmila đi không thể không chậm lại, len lỏi qua đám người. Lyudmila nhân cơ hội nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát những người đang tiễn biệt.

"Nhìn xem, các cô gái khóc đau lòng quá." Lyudmila khẽ nói: "Rõ ràng chàng trai chỉ là đi tham gia trại huấn luyện tân binh thôi mà."

Xuất phát từ ga xe lửa dân dụng đều là loại đoàn tàu tân binh này, cho nên các chàng trai tuy rằng mặc quân phục, nhưng cũng không có quân hàm, ngay cả binh nhì cũng chưa phải.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc các cô gái khóc nức nở.

Lyudmila bỗng nhiên nhìn thấy có một đôi ngược lại, cô gái mặc quân phục, hơn nữa đã có quân hàm, trên cánh tay còn có hình chữ thập đỏ của y tá chiến trường, chàng trai thấp hơn cô một cái đầu lại khóc nức nở.

Cô y tá hai tay giữ lấy má chàng trai, dùng ngón tay cái lau nước mắt cho anh, dịu dàng nói gì đó.

Lyudmila nhìn chằm chằm vào đôi tình nhân này.

Lúc này trên quảng trường có người bắt đầu hát, không phải bài Thanh niên đoàn viên chi ca đã hát rất nhiều, mà là bài hát cũ thời kỳ nội chiến, vô số người trẻ tuổi mang lý tưởng, hát vang bài hát này, lao tới phương xa đầy biến động.

Xe đi qua quảng trường, rẽ vào con đường bên cạnh. Trên con đường này toàn là xe tải lớn, xe jeep chỉ có thể chạy vào khoảng trống giữa xe tải lớn và lề đường, liên tục vượt lên.

Trên xe quân đội đều là những chiến sĩ Ant với vẻ mặt nghiêm nghị, trên người họ đều có huân chương chiến thương, những người lính này đều là thương binh trở về đơn vị.

Vẻ mặt của mọi người đều nghiêm túc, có vài người hơi thả lỏng, cũng chỉ là dựa vào thành xe tải nhìn lên bầu trời hút thuốc.

Có người chú ý tới Lyudmila, nhỏ giọng nói với đồng đội: "Nhìn kìa, kia không phải là phu nhân của tướng quân Rokossovsky sao? Cô ấy vừa sinh con xong đã phải đi tiền tuyến rồi sao?"

Lyudmila chỉ mỉm cười với những người lính này.

Cuối cùng, chiếc xe jeep cũng chạy vào trạm trung chuyển quân sự được cải tạo từ trạm vận chuyển hàng hóa, sau khi qua trạm gác, xe chạy lên cầu vượt rộng rãi, từ trên cao đi qua nhà ga đông đúc.

Dưới cầu vượt là một loạt sân ga nằm song song, có sân ga đang bốc dỡ xe tăng, có sân ga đang vận chuyển đạn dược và vật tư.

Sân ga bên trái rõ ràng là sân ga dành riêng cho nhân viên, chật ních lính bổ sung vừa kết thúc khóa huấn luyện tân binh và các thương binh trở về đơn vị.

Xe jeep đi xuống cầu vượt, dừng lại trước một đám đông y tá.

Viên thiếu tá lái xe nói với Lyudmila: "Theo yêu cầu của cô, chúng tôi không sắp xếp xe riêng, cô sẽ cùng những y tá này đi tiền tuyến."

Vị thiếu tá vừa dứt lời, các y tá đã sớm chú ý tới Lyudmila đồng thanh hỏi: "Cô là phu nhân của tướng quân Rokossovsky sao?"

Lyudmila xuống xe, gật đầu với các y tá: "Đúng vậy, tôi là thượng úy cầu nguyện Lyudmila Vasilyevna Rokossovskaya, rất vui được đi cùng mọi người."

Các cô gái hét lên, lúc này một nữ y tá lớn tuổi trên mặt có sẹo quát: "Im lặng! Đứng đắn một chút! Ở trên chiến trường mà la hét, sẽ bị pháo bắn đấy!"

Tất cả các cô gái đều im lặng, rụt rè nhìn người y tá lớn tuổi.

Người y tá lớn tuổi đi tới trước mặt Lyudmila: "Thượng úy, xin cô đừng tùy tiện khiến các cô gái la hét được không?"

"Được, tôi sẽ cố gắng." Lyudmila nói.

Người y tá lớn tuổi lại trừng mắt nhìn các cô gái, xoay người đi làm việc của mình, kết quả Lyudmila lập tức bị các cô gái vây quanh.

"Nghe nói cô và tướng quân nảy sinh tình cảm trên chiến trường phải không ạ?" Một cô gái mặt đầy tàn nhang hỏi.

"À, tôi và tướng quân là thanh mai trúc mã, chúng tôi quen nhau từ nhỏ, nếu không có gì bất ngờ, tôi đã đính hôn với anh ấy rồi. Nhưng lúc đó anh ấy không xuất sắc như bây giờ..."

Lyudmila vốn định kể rõ ràng mọi chuyện giữa mình và Rokossovsky, kết quả các cô gái lại càng thêm phấn khích, ríu rít nói:

"Xem ra phiên bản này mới là thật!"

"Vậy chắc chắn Lyudmila tiểu thư cũng đồng thời được Ivan hoàng thái tử ái mộ!"

"Tướng quân và hoàng thái tử vì tranh giành tiểu thư mà thi đấu với nhau!"

Lyudmila: "Cái này..."

Lyudmila giơ tay lên, muốn cắt ngang các cô gái đang tự biên tự diễn, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ đứng bên cạnh, nhìn những gương mặt trẻ trung.

————

26 tiếng sau, cách Abadan còn 110 km.

Lyudmila chỉ đứng bên cạnh, nhìn những gương mặt trẻ trung.

Họ nằm song song bên cạnh đường ray, nét thanh xuân trên gương mặt thậm chí còn chưa kịp phai đi.

Những cô gái may mắn sống sót túm tụm một chỗ, khóc nức nở.

Lyudmila bắt đầu thực hiện trách nhiệm của một tu sĩ, đọc kinh cầu nguyện, tiễn đưa những người trẻ tuổi dũng cảm về với đất mẹ.

Cách đó không xa, các nam binh đang hô vang khẩu hiệu, cố gắng đẩy những toa xe bị máy bay Stuka phá hủy khỏi đường ray.

Đã có rất nhiều toa xe bị phá hủy nằm trong hố sâu bên cạnh đường ray, rõ ràng là do quân địch oanh tạc quá dữ dội, những người sửa chữa đường sắt không kịp lấp đất chôn cất.

Lyudmila hoàn thành lời cầu nguyện cuối cùng, vẽ lên người dấu hiệu của giáo hội.

Cô xoay người, nói với các cô gái còn đang khóc: "Đến đây, chôn cất các cô ấy đi, phơi thây nơi hoang dã tội nghiệp lắm."

Tuy trên mặt còn đẫm nước mắt, nhưng các cô gái vẫn gật đầu.

Ngay khi họ vừa cầm xẻng lên, từ đằng xa có người hét lớn: "Bắt được một phi công Prosen rồi!"

Lửa giận và thù hận của mọi người bùng cháy, rất nhiều người muốn bỏ dở công việc, xông lên xem tên khốn nào đã giết chết đồng đội của mình.

Các sĩ quan vội vàng hô lớn: "Tiếp tục công việc! Tiếp tục công việc mới có thể trả thù cho đồng đội!"

"Phải phân biệt rõ nặng nhẹ!"

Lyudmila không hề quát nạt như các sĩ quan, cô dịu dàng nói với các cô gái: "Đến đây, đào đất nào."

Lúc này Nelly quay lại, nói với Lyudmila: "Trưởng tàu nói sáng mai có thể thông đường, đến lúc đó sẽ sắp xếp toa xe cho chúng ta. Chúng ta nhóm lửa ở đây nghỉ qua đêm đi."

Lyudmila ngạc nhiên hỏi: "Nhóm lửa? Có được không?"

"Được, nghe nói không quân Prosen không bao giờ oanh tạc ban đêm. Để tôi nhóm lửa, nếu không buổi tối sẽ lạnh, cô vừa mới sinh con xong."

Nelly xoay người đi làm việc, Lyudmila tự mình cầm lấy xẻng, cùng với những nữ y tá còn sống sót, chôn cất những gương mặt trẻ trung xuống đất vàng màu mỡ ven sông Valdai.

————

Đêm khuya hôm đó, Lyudmila bỗng nhiên bị tiếng hát đánh thức, cô ngồi dậy, kéo chiếc áo choàng của giáo hội, tìm kiếm nguồn gốc của tiếng hát.

Rồi cô nhìn thấy bên cạnh đống lửa, một người lính đang chơi nhạc cụ truyền thống của Ant, một người lính khác thì đang chơi Bayan (một loại nhạc cụ giống như đàn accordion).

Họ đang chơi một bài hát buồn:

"Trên đồng cỏ bao la, xe tăng gầm rú/Những người lính lao vào trận chiến cuối cùng/Họ khiêng người chỉ huy trẻ tuổi/Viên đạn đã xuyên qua đầu anh.

"Ngọn lửa thiêu rụi xe tăng/Tiếng nổ vang vọng khắp thảo nguyên/Chàng trai trẻ muốn được sống/Nhưng anh đã không bao giờ mở mắt ra được nữa..."

Lyudmila đứng dậy, lắng nghe giai điệu bi thương, lúc này vang lên tiếng khóc nức nở, cô quay đầu lại thì thấy các cô y tá vừa chôn cất đồng đội đang khóc.

Lyudmila im lặng chờ đợi bài hát kết thúc.

Sau đó, cô định hát một bài, thay đổi bầu không khí, dù sao cô cũng là vợ của Rokossovsky.

Không ngờ một viên thiếu tá cất ảnh vợ con đi, huýt sáo một bài hát.

Đó là bài hát đó.

Người chơi Bayan và Balalaika nhìn nhau, lập tức bắt nhịp theo tiếng huýt sáo.

Lyudmila im lặng đếm nhịp, đến đúng lúc liền cất tiếng hát: "Điều hằng mong ước, thiết tha trong tim.

"Nguyện quê hương tươi đẹp, tổ quốc muôn đời thịnh.

"Nghe gió tuyết gào thét, ngắm sao băng lướt nhanh.

"Lòng tôi đang gọi tôi, đến miền xa xôi."

...

Trong tiếng hát du dương, tiếng khóc dần tắt, ý chí chiến đấu lại bùng cháy trong lòng mọi người.

(Hết chương 332)

# Chương 333: Cuộc tập kích

01/08/2024

Trong lúc Lyudmila phát huy vai trò tu sĩ của mình, cất cao giọng hát khích lệ tinh thần binh sĩ, thì tại khu vực do Prosen kiểm soát, Gonif của biệt đội Commando đáp đất.

Rồi ngã phịch mông xuống đất.

Gonif chửi thề một tiếng rồi đứng dậy: "Sao lần nào nhảy dù tôi cũng ngã đập mông xuống đất thế này?"

Cassino vừa thu dù vừa đi tới: "Bởi vì lúc tập nhảy dù lúc nào cậu cũng tìm cách lười biếng, cho nên mới như vậy. Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đang ở khu vực địch, nhỡ đâu có người nhìn thấy dù, đến tìm chúng ta thì sao."

Nghe vậy, Gonif vội vàng đứng dậy, nhanh chóng thu dù.

Cassino đã nhanh tay gấp dù thành hình vuông, nhét vào túi ngụy trang, rồi tìm một gốc cây gần đó nhét xuống dưới rễ cây, phủ lên một ít lá khô và đất.

Sau đó, anh ta kiểm tra vũ khí mang theo bên người.

Lúc này Gonif đã gấp dù xong, cũng tìm được một gốc cây, vừa nấp vừa hỏi: "Cậu có thấy thùng vũ khí của chúng ta ném xuống đâu không?"

"Thấy rồi, cách chỗ này chưa đến 100 mét về phía bắc, kiểm tra vũ khí xong chúng ta đến đó lấy."

Để đảm bảo an toàn khi nhảy dù, lính dù không thể mang theo trang bị quá nặng, cho nên ngoài vũ khí cá nhân và một vài băng đạn ra, tất cả các trang bị hạng nặng và đạn dược bổ sung đều được đặt trong những ống đặc biệt để thả xuống.

Mà biệt đội Commando lại khác với lính dù, nhiệm vụ của họ là phá hoại, cần dùng đến thuốc nổ, kíp nổ..., mang theo người vừa nguy hiểm vừa dễ bị hỏng hóc khi tiếp đất (đặc biệt là kíp nổ).

Vì vậy, mỗi tổ Commando thường có một thùng vũ khí thả xuống cùng.

Rất nhanh sau đó, Cassino và Gonif đã tìm thấy thùng vũ khí của họ, lấy ra thiết bị hẹn giờ, thuốc nổ và vũ khí bổ sung.

Vừa lắp ráp vũ khí, Gonif vừa hỏi: "Cậu thấy có nên đi kiếm ít quân phục của Prosen không? Vừa hay cậu biết tiếng Prosen, lỡ có chuyện gì còn có thể ứng phó."

Cassino: "Thôi đi, mặc bộ đồ này chúng ta là quân nhân, được hưởng sự bảo hộ của Công ước Geneva, mặc quân phục Prosen vào chúng ta sẽ thành gián điệp, chẳng có công ước nào bảo vệ chúng ta đâu."

Gonif: "Cậu nghĩ Prosen sẽ tuân thủ công ước sao?"

"Chúng ta nếu đã bị bắt rồi, chỉ có thể đánh cược một phen, tốt nhất là đừng để bị bắt. May mà nhiệm vụ lần này khá đơn giản, chỉ cần chỉ điểm mục tiêu cho không quân Ant là được, không cần chúng ta phải ra tay, cho nên có thể lẻn vào, đặt bom hẹn giờ, rồi lặng lẽ rút lui, đến mục tiêu tiếp theo."

Gonif nghi ngờ hỏi: "Vậy sao cậu còn mang theo nhiều thuốc nổ thế?"

"Tôi sợ lỡ đâu không quân Ant ném bom không trúng thì sao. Tướng quân Rokossovsky cần thời gian tập kết quân đội, tất cả đều phải dựa vào chúng ta kéo dài thời gian."

"Cậu cũng nhiệt tình thật đấy, cậu đâu phải người Ant." Gonif nói.

Cassino thở dài: "Tôi phải lòng một cô bác sĩ ở bệnh viện rồi. Bọn họ lại có cả nữ bác sĩ, cậu tin được không?"

"Cái gì? Nữ bác sĩ?" Gonif kinh ngạc thốt lên: "Con gái con đứa học trường y á? Đừng nói là y tá 'bụt chùa nhà không thiêng' đấy nhé?"

"Không, tôi đã nói chuyện với cô ấy rồi, cô ấy thật sự tốt nghiệp trường y, tôi chưa bao giờ gặp trường hợp nào như vậy, tôi thật sự rung động rồi!"

"Thôi đi, gã Castilia nhà cậu, lúc nào mà chẳng rung động!"

Vừa nói, Gonif vừa đeo hết trang bị lên người: "Xong rồi, vì tình yêu của cậu, chúng ta đi đặt bom nào!"

"Cậu cũng nên tìm một cô đi." Cassino nói: "Gái Ant rất tuyệt, lại còn có nét đẹp rất riêng!"

"Tôi không biết tiếng Ant, đồ khốn!" Gonif chửi một câu, định đứng dậy bỏ đi, nhưng bỗng nhiên lại ngồi thụp xuống.

Cassino giật mình: "Sao thế?"

"Suỵt, nghe kìa."

Cassino áp tai xuống đất bên cạnh Gonif, rất nhanh sau đó đã nghe thấy tiếng động cơ.

"Hình như là xe tải của Prosen." Cassino quen thuộc các loại động cơ hơn, lập tức nhận ra.

Quả nhiên, một chiếc xe tải dừng lại cách đó không xa, bốn tên lính Prosen bước xuống, không ngừng lớn tiếng nói gì đó bằng tiếng Prosen.

Cassino: "Bọn chúng chỉ phát hiện có máy bay bay qua, chứ không nhìn thấy dù, chỉ đến kiểm tra tình hình thôi. May quá, chúng ta đi được rồi."

"Này, khoan đã." Gonif kéo Cassino lại: "Mới có bốn tên, chúng ta 'xử' luôn cái xe đi, đi bộ xa thế này mệt lắm, với lại chúng ta có hai mục tiêu, cách nhau tận 10 km đấy."

Cassino suy nghĩ một lát, gật đầu: "Cậu nói đúng, 'xử' luôn cái xe."

Nói xong, hai người đồng thời tháo thuốc nổ trên người xuống, rút dao găm, rồi chia nhau le lén tiếp cận bốn tên lính địch, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Bọn lính địch dàn trải đội hình rất xa, tuy bày ra tư thế tìm kiếm, nhưng khẩu súng trường K98k trên tay thậm chí còn chưa mở chốt an toàn.

Dù sao đây cũng là quân đội mặt trận phía đông, chưa từng bị biệt đội Commando tập kích bao giờ.

Kẻ xui xẻo đầu tiên là hai tên lính ở hai bên cánh, hai tên này như bị bàn tay vô hình kéo vào bóng tối, trong nháy mắt đã biến mất, thậm chí không

một tiếng động.

Hai tên còn lại vẫn đang lớn tiếng nói chuyện, hoàn toàn không hay biết đồng đội đã bị 'xử' mất hai tên.

Mười mấy giây sau, một trong hai người cuối cùng cảm thấy không đúng, quay đầu hỏi: "Hans? Hans đừng chơi nữa, tôi biết anh đang hù dọa chúng tôi!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cassino đứng lên trước mặt hắn, hô một câu: "Ha ha!"

Tên lính Prosen giật mình, muốn giơ súng, lại bị một nhát dao cắt ngang cổ họng.

Tên còn lại bị Cassino thu hút, xoay người, giơ súng bóp cò, sau đó phát hiện chưa mở chốt an toàn.

Gonif tựa như cá đột nhiên lao ra khỏi mặt nước, một tay nắm lấy cằm hắn, một tay ưu nhã dùng dao cứa cổ họng.

Kẻ địch cuối cùng ầm ầm ngã xuống, Gonif giơ tay ném thứ sáng bóng về phía Cassino: "Chìa khóa! Không biết cái nào là chìa khóa xe."

Cassino nhận lấy chìa khóa: "Anh còn nhớ rõ tên nào lái xe à?"

"Đương nhiên, đây đâu phải việc gì khó."

Cassino chạy về phía chiếc xe thùng, còn Gonif nhanh nhẹn chạy về nơi họ vừa ẩn nấp, cầm lấy trang bị của hai người, rồi chạy vội về.

Cứ như vậy hai người lái xe xuất phát.

————

Cùng lúc đó, nhiều tổ Commando được thả xuống trong khu vực dài hơn một trăm km, rộng ba mươi km, tiến về mục tiêu đã được phân công.

Họ sẽ đặt bom hẹn giờ vào các mục tiêu sẽ bị oanh tạc vào ban ngày, đám cháy và khói dày đặc từ những quả bom này sẽ là mục tiêu chỉ thị cho phi đội ném bom của Ant.

Lý do phải làm vậy là vì rất nhiều phi công của Ant có thời gian bay chưa đến hai trăm giờ, bắt họ trực tiếp nhận diện mục tiêu thì thật khó.

Hơn nữa, lính Commando đều là lính kỳ cựu dày dặn kinh nghiệm, có thể lựa chọn những mục tiêu quan trọng nhất để đặt bom, như vậy cho dù không phải tất cả các đợt không kích đều trúng đích, cũng có thể đảm bảo gây ra thiệt hại nhất định.

Ngoài ra, lính Commando còn rất giỏi chọc thủng lốp xe.

Quân Prosen hoàn toàn không hay biết gì về tất cả những điều này.

————

Sáng ngày 19 tháng 10, 8 giờ 30 phút, sở chỉ huy Tập đoàn quân số 6 của Prosen.

Đúng giờ, Thượng tướng Wilhelm von Friedrich, Tư lệnh Tập đoàn quân, bước vào sở chỉ huy.

Các Tham mưu không dừng công việc đang làm, chỉ ngẩng đầu chào Friedrich: "Chào buổi sáng, tướng quân."

Friedrich liên tục gật đầu đáp lại, cho đến khi đến trước bàn bản đồ, ông mới hỏi Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: "Tối qua có chuyện gì tôi cần biết không?"

"Nhiều đơn vị báo cáo nghe thấy tiếng máy bay của Ant, không phải loại máy bay của Phù thủy Bóng đêm, mà là máy bay vận tải cỡ lớn. Rất nhiều đơn vị đã phái đội tìm kiếm, đề phòng quân Ant nhảy dù." Tham mưu trưởng báo cáo, "Cho đến giờ vẫn chưa phát hiện ra kẻ địch."

Thượng tướng Friedrich gật đầu. Lúc này, người lính phục vụ mang cà phê và bữa sáng đến trước mặt ông, đặt trên bàn.

Vị Thượng tướng cầm tách cà phê lên: "Cảm ơn anh, Hank."

Người lính già gật đầu, xoay người định rời đi thì một người lính truyền tin chạy vào sở chỉ huy: "Tướng quân! Trạm quan sát phòng không phát hiện một phi đội lớn máy bay của Ant đang bay về hướng hậu phương của chúng ta."

Thượng tướng Friedrich nhìn người lính truyền tin: "Lớn là lớn cỡ nào? Báo cáo số lượng chính xác."

Người lính truyền tin: "Rất nhiều, có trạm quan sát báo cáo nhìn thấy hơn trăm chiếc."

Tham mưu trưởng: "Có lẽ đây là động thái đầu tiên của vị tân Tư lệnh Phương diện quân, nhưng hơi khác so với những gì tôi tưởng tượng."

"Khác thế nào?" Thượng tướng Friedrich nhìn Tham mưu trưởng, "Anh đã nghiên cứu kỹ về Rokossovsky rồi còn gì, hành động này của ông ta không phù hợp với dự đoán của anh sao?"

Tham mưu trưởng gật đầu: "Rokossovsky là người hành động dứt khoát, thường sẽ nhanh chóng cải thiện tình hình bất lợi cho quân Ant, trước đó ở Yeisk ông ta cũng làm vậy. Nhưng... không kích? Trước đó cường độ không kích của không quân Ant nhắm vào tuyến đường tiếp tế của chúng ta không phải là thấp, nhưng nhờ chiến thuật ngụy trang xuất sắc của tướng quân, nên họ chỉ ném bom nhầm mục tiêu giả."

"Chiến thuật ngụy trang của tôi, cũng là học từ Rokossovsky." Thượng tướng Friedrich cười nói, "Tôi không giống như những kẻ kiêu ngạo ở Bộ Tổng tư lệnh, ngây thơ nghĩ rằng quân Ant chẳng có gì. Kết quả là bị Rokossovsky cho xoay như chong chóng."

Tham mưu trưởng: "Chỉ có thừa nhận ưu điểm của đối phương và học hỏi, mới có thể trở thành một vị tướng tài ba."

Thượng tướng Friedrich mỉm cười rồi hỏi tiếp: "Đúng rồi, các đơn vị phòng không của chúng ta đã sẵn sàng chưa? Một khi bị lộ tẩy, chúng ta phải nhanh chóng thiết lập mạng lưới hỏa lực phòng không ở những vị trí trọng yếu."

"Tất nhiên rồi ạ, tất cả các đơn vị pháo phòng không đều đã sẵn sàng, chỉ cần một tiếng, họ có thể vào vị trí phòng không đã định sẵn và khai hỏa."

"Tốt, rất tốt." Friedrich hài lòng nheo mắt, nhìn vào bản đồ và bắt đầu nhâm nhi cà phê.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên.

Tham mưu trưởng nhấc máy: "Sở chỉ huy Tập đoàn quân đây. Bị ném bom ở đâu? Cái gì? Được rồi, tôi biết rồi."

Ông ta đặt điện thoại xuống, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Thượng tướng Friedrich: "Tướng quân, kho tiếp tế lớn nhất của chúng ta bị…"

Chuông điện thoại lại vang lên.

"Xin lỗi." Tham mưu trưởng tiện tay nhấc máy, "Sở chỉ huy đây. Cái gì? Lại bị ném bom?"

Lúc này, càng nhiều chuông điện thoại vang lên, trong nháy mắt, cả sở chỉ huy tràn ngập tiếng chuông điện thoại inh ỏi, như thể hai cú điện thoại vừa rồi đã đánh thức một bầy quái vật mang tên "điện thoại".

Thượng tướng Friedrich vẫn giữ nguyên tư thế uống cà phê, mặt mày u ám nhìn mọi người trong phòng.

Tham mưu trưởng đặt điện thoại xuống, nhìn những người khác, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, rồi mới báo cáo với Friedrich: "Tướng quân, gần như tất cả các điểm tiếp tế quan trọng của chúng ta đều bị địch tấn công."

Thượng tướng Friedrich hít một hơi thật sâu, đặt tách cà phê xuống: "Ra lệnh cho các đơn vị phòng không vào vị trí, trước tiên ngăn chặn những đợt không kích tiếp theo. Sau đó, hãy cho tôi biết, làm cách nào mà chúng phát hiện ra những điểm tiếp tế này?"

(Hết chương)

## Chương 334: món nợ máu

01/08/2024

Sở chỉ huy Tập đoàn quân số 6 Prosen, một giờ sau vụ tấn công.

Một Trung tá hiến binh dẫn theo ba hiến binh bước vào sở chỉ huy, tiến đến trước mặt Thượng tướng Friedrich: "Tướng quân, chúng tôi tìm thấy thứ này tại hiện trường vụ ném bom."

Vị Trung tá búng ngón tay, một hiến binh lập tức bưng một chiếc hộp tiến lên, mở ra trước mặt Thượng tướng Friedrich, bên trong là một đống tàn tích cháy đen.

Thượng tướng Friedrich: "Thứ này là gì?"

Trung tá: "Chuyên gia về chất nổ của chúng tôi cho rằng, đây là thiết bị hẹn giờ của bom. Đây không phải là một vụ ném bom thông thường, trước khi máy bay địch ập đến, bom hẹn giờ đã phát nổ tạo ra lửa và khói dày đặc, chỉ điểm mục tiêu cho máy bay địch."

Thượng tướng Friedrich thở phào nhẹ nhõm.

Vị Trung tá hiến binh tỏ vẻ nghi hoặc: "Tướng quân? Sao ngài trông có vẻ nhẹ nhõm vậy?"

Thượng tướng Friedrich: "Có rất nhiều truyền thuyết về Rokossovsky, trong đó có một điều: Ông ta có thể xác định vị trí của quân ta bằng một giác quan đặc biệt.

"Thực tế, trong các ghi chép của Ant, Carolin và Liên hiệp Vương quốc, quả thực có ghi nhận về một số người sở hữu khả năng như vậy, nhưng đều rất mơ hồ. Ban đầu tôi cứ nghĩ mình đã gặp phải chuyện hoang đường.

"Giờ thì những quả bom hẹn giờ này cho thấy có du kích dẫn đường cho không quân địch. Bọn du kích nắm được thông tin, sau đó đêm qua có máy bay cỡ lớn bay qua khu vực chiếm đóng của chúng ta, chắc là để thả thuốc nổ và thiết bị hẹn giờ cho bọn chúng.

"Như vậy, chuyện này đã từ phạm trù ma quỷ trở thành lĩnh vực khoa học, hợp logic rồi."

Vừa dứt lời, Tham mưu trưởng lên tiếng, vẻ mặt nặng nề: "Nhưng như vậy, những câu chuyện về Rokossovsky lại càng trở nên mơ hồ, giống với những lời đồn đại hơn."

Friedrich: "Đừng tự dọa mình nữa. Đã biết là do du kích làm thì mọi chuyện đơn giản rồi. Nhiệm vụ của các anh là truy quét bọn chúng! Nghĩ cách khiến đám công nhân người Ant trong hệ thống hậu cần khai ra, xem tối qua có kẻ nào hành động bất thường không, còn nếu moi được kẻ nào là du kích thì càng tốt!"

Trung tá hiến binh nghiêm nghị chào Friedrich: "Rõ! Chúng tôi xin hứa hoàn thành nhiệm vụ."

Sau khi đám hiến binh rời đi, Friedrich quay sang Tham mưu trưởng: "Trước đó, để tránh tình trạng này, tôi đã yêu cầu các đơn vị tích trữ đạn dược, số đạn dược và nhiên liệu đó không bị sao chứ?"

"Không sao ạ." Tham mưu trưởng cúi đầu nhìn báo cáo trong tay, "Lạ một điều là, tất cả những điểm bị tấn công lần này đều nằm trên cùng một tuyến đường, cứ như thể có kẻ nào đó đã ngồi trên máy bay, bay dọc theo tuyến đường này và tìm ra tất cả vậy."

Friedrich: "Thật sao? Kỳ lạ thật, nếu là du kích báo tin thì không thể nào chỉ báo vị trí trên một tuyến đường như vậy được."

"Vâng, nếu là nội gián báo tin thì cũng vậy, hắn ta không thể nào chỉ báo mỗi vị trí các điểm trên tuyến đường này." Tham mưu trưởng xoa cằm, vẻ mặt trầm ngâm, "Quá kỳ lạ. Tôi phải hỏi không quân xem mấy ngày gần đây có máy bay nào của Ant bay qua tuyến đường này không mới được."

Thượng tướng Friedrich gật đầu: "Phải hỏi mới được, cẩn tắc vô áy ná. Sĩ quan liên lạc của không quân đâu?"

"Tôi đây, thưa tướng quân." Vị Trung tá không quân như từ dưới đất chui lên, đứng bên cạnh hai người.

Thượng tướng Friedrich: "Tôi cần hồ sơ hoạt động của không quân Ant trong những ngày qua, tốt nhất là toàn bộ, chúng tôi sẽ cử Tham mưu đến phân loại."

Trung tá không quân: "E là hơi khó, chúng tôi sẽ tổng hợp rồi gửi kết quả cho ngài sau."

"Không cần đâu, chúng tôi tự làm được."

"Vâng, vậy tôi sẽ cố gắng nói chuyện với Tư lệnh Không quân."

Thượng tướng Friedrich đột nhiên thay đổi ý định, giơ tay ngăn cản vị Trung tá định gọi điện thoại: "Không! Thôi khỏi, để tôi gọi cho Tư lệnh Cụm tập đoàn quân B, ông ấy sẽ nói chuyện với Tư lệnh Không quân."

Tham mưu trưởng: "Vô ích thôi, việc không cho chúng ta trực tiếp chỉ huy không quân mà phải thông qua sĩ quan liên lạc là cách Hoàng thượng kiềm chế quyền lực của chúng ta, tìm đến Cụm tập đoàn quân B cũng không thay đổi được gì.

"Nghe nói Tư lệnh Phương diện quân của Ant có thể trực tiếp chỉ huy lực lượng không quân dưới quyền, thật đáng ngưỡng mộ."

Friedrich gật đầu đồng tình, sau đó kéo câu chuyện về chủ đề chính: "Nếu đạn dược và nhiên liệu dự trữ không bị sao thì hãy dùng số đó để phát động tấn công.

"Rokossovsky đánh vào hậu cần của chúng ta, mục đích là để chặn bước tiến của chúng ta, chứng tỏ hiện giờ ông ta đang rất yếu. Chúng ta phải chớp thời cơ, dồn toàn lực tấn công!"

Tham mưu trưởng: "Có lý. Nhưng lượng đạn pháo dự trữ của chúng ta chỉ đủ duy trì hỏa lực pháo binh hạng nặng trong khoảng hai ngày, chúng ta vừa mới tiến đến đây, chưa có nhiều thời gian tích trữ đạn pháo."

Friedrich vung tay: "Hai ngày là đủ rồi, biết đâu hai ngày nữa là chúng ta đã chọc thủng được tuyến phòng ngự, nhìn thấy bãi biển của Nội Hải rồi. Đối thủ của chúng ta là Rokossovsky, tôi đã tận mắt chứng kiến ông ta được tăng viện như thế nào khi trấn giữ Yeisk, quân tiếp viện nối tiếp nhau không ngừng.

"Nghe nói ông ta là anh em kết nghĩa với Sa hoàng, rất được sủng ái, chỉ cần ông ta muốn quân, Bộ Tổng tư lệnh Ant sẽ đáp ứng, chắc chắn đường sắt ven sông Đông lúc này chật ních các đoàn tàu chở quân.

"Chẳng ai biết được hai ngày nữa chúng ta sẽ phải đối mặt với bao nhiêu quân địch đâu!"

Tham mưu trưởng do dự một chút, cuối cùng cũng đồng ý với quan điểm của Friedrich: "Ngài nói đúng, không ai biết hai ngày nữa chúng ta sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

"Tôi sẽ lập tức ra lệnh cho quân đội sử dụng số đạn dược và nhiên liệu đang có để phát động tấn công! Kế hoạch tấn công ban đầu của chúng ta có bao gồm cả nghi binh ở hướng phụ, bây giờ có thể dồn hết số đạn dược và nhiên liệu dành cho nghi binh, còn các đơn vị nghi binh chỉ mang theo lượng đạn cơ bản, ở yên tại chỗ phòng thủ."

Thượng tướng Friedrich: "Chính xác! Phải dùng thế tấn công chớp nhoáng để hoàn thành mục tiêu, ít nhất là buộc Rokossovsky để lộ sơ hở, như vậy khi hậu cần của chúng ta được khôi phục, chúng ta có thể giáng cho ông ta một đòn chí mạng!"

————

19 giờ 30 phút ngày 19 tháng 10, Trạm tiếp tế tổng hợp "Odin" (mã hiệu vô tuyến) của Prosen.

Dưới ánh hoàng hôn đỏ như máu, 1000 lao động người Ant được Prosen thuê làm việc tại đây xếp thành năm hàng ngang, im lặng nhìn gã Trung tá hiến binh béo phì trên "bục phát biểu".

Cái gọi là bục phát biểu thực chất là một chiếc xe tăng Panzer IV, vì chỉ được trang bị pháo nòng ngắn nên bị chuyển giao cho lực lượng hiến binh và cảnh bị phía sau, sau đó trở thành xe chỉ huy của gã Trung tá béo.

Kể từ khi Rommel nổi danh, một số sĩ quan trẻ của Prosen bắt đầu chuộng mốt lấy xe tăng làm xe chỉ huy, nhưng phải đến khi Rokossovsky của Ant nổi tiếng thì mốt này mới thực sự thịnh hành.

Và những kẻ càng kém cỏi về quân sự, càng không được lòng binh sĩ thì càng thích làm như vậy, cứ như thể chỉ cần ngồi trên xe tăng là bọn chúng trở thành sĩ quan giỏi.

Gã Trung tá hiến binh béo phì này chính là một trong số đó.

Hắn ta đứng trên xe tăng, dùng tiếng Ant bập bẹ gào lên: "Tao muốn biết, kẻ nào đã cài thuốc nổ trong trạm tiếp tế! Bọn tao đã tìm thấy mảnh vỡ của kíp nổ, biết là do một trong số các ngươi làm!

"Nếu mày ra đầu thú, tao sẽ tha cho những kẻ vô tội khác!

"Còn nếu mày không chịu ra mặt! Tao sẽ cho áp dụng luật thập nhất, cứ mười một tên lôi ra một tên xử tử! Giờ thì, bắt đầu từ tên đầu tiên!"

Hiến binh lập tức kéo người xếp hàng thứ mười một ra, đó là một đứa trẻ nhìn chỉ có mười sáu mười bảy tuổi.

Lúc bị Hiến binh bắt được, đứa nhỏ hô to: "Đừng ra đây! Chú của đội du kích đừng ra ngoài! Anh trai tôi cũng đang ở trong đội du kích! Nói cho anh ấy biết giúp tôi..."

Tiếng súng vang lên.

Thượng tá Hiến binh béo hài lòng thổi họng súng lục Lỗ Cách, nói với các hiến binh: "Ném thi thể vào trong chuồng heo đi, bọn heo hôm nay khai trai."

Hai tên hiến binh kéo thi thể đứa nhỏ đi, lưu lại một vết máu đỏ tươi.

Thượng tá nói: "Can đảm lắm! Nhưng đứa trẻ dũng cảm như vậy, cũng bởi vì các người là lính du kích tham sống sợ chết, chết vô ích, biến thành thức ăn cho heo! Hắn là bởi vì các người, bởi vì các người mà chết!"

Một ngàn tên - 999 tên công nhân thuê Ant trầm mặc, dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn hiến binh thượng tá ngang ngược.

Thượng tá nói: "Hừ, các người sợ chết làm tôi kinh ngạc! Vậy kế tiếp!"

Lập tức một người trung niên tóc hơi bạc được kéo ra.

"Ông có gì muốn nói sao? Lão nhân gia? Ông nhất định hiểu lý lẽ hơn trẻ con huyết khí phương cương."

Ông lão nhìn thượng tá: "Đúng vậy, tôi hiểu lý lẽ. Tôi vì cháu trai bị sốt nên mới không rút lui, trời lạnh như vậy, tôi sợ cháu chết yểu trên đường.

"Tôi vì nuôi sống cháu nên mới tham gia đội công nhân, tôi đã phản bội hàng xóm, láng giềng của tôi, phản bội toàn thành phố. Ông cảm thấy đội du kích sẽ đứng ra vì tôi sao? Không, thượng tá, bọn họ sẽ không. Bọn họ sẽ chỉ nhìn tôi chết đi."

Vừa dứt lời, thượng tá liền bóp cò.

"Kéo xuống đi." Hắn bực bội nói: "Lúc nào cũng vậy! Sao không khóc lóc cầu xin tha thứ? Các người ai sẽ khóc lóc cầu xin tha thứ?"

998 người Ant trầm mặc, nhưng sự trầm mặc này như sấm bên tai.

"Vậy tôi đổi cách hỏi khác." Thượng tá nghiến răng nghiến lợi nói, "Tôi hỏi các người, ai nhìn thấy tối hôm qua có người hành vi không bình thường?

Chỉ cần nói ra, Prosen đế quốc sẽ không bạc đãi các người!"

Không ai trả lời.

Thượng tá đi qua đi lại, tiếp tục chất vấn: "Ai thấy được? Dù chỉ là tin đồn thất thiệt cũng được!"

Đột nhiên, có người mở miệng nói: "Từ bỏ đi, trải qua oanh tạc hôm nay, chúng tôi đều đã nhìn ra, các người sắp thất bại, vừa vặn sắp mưa, sau đó mùa đông sắp tới rồi.

"Mùa đông các người sẽ thất bại!"

"Ai nói vậy?" Thượng tá béo vui mừng khôn xiết, "Bắt hắn ra đây!"

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi được dẫn tới trước mặt xe tăng.

Thượng tá béo: "Thủ đoạn động viên của ngươi rất không tệ! Ngươi chính là quân du kích kia!"

Người đàn ông cười ha hả: "Tôi rất hi vọng mình là! Không sợ nói cho ông biết, mấy ngày nay tôi luôn giả vờ làm việc, còn ở trong ký túc xá dùng quần áo phơi để tạo thành chữ, hôm nay bọn họ rốt cục nhìn thấy rồi! Ha ha ha ha!"

"Chính là ngươi!" Thượng tá béo giơ tay bóp cò, kết quả súng bị kẹt.

"Mẹ kiếp!" Hắn hỗn loạn điên cuồng kéo ống đựng đạn của súng lục Lỗ Cách, rốt cuộc rút được viên đạn chưa kịp bắn ra, lại lên đạn.

Lần thứ hai hắn giơ súng, bóp cò.

Nhưng mà súng vẫn không có tiếng động!

Thượng tá béo lần thứ ba điên cuồng kéo ống đồng, loại trừ trục trặc sau đó nhấc tay bóp cò súng, nhưng mà búa đập "bụp" một cái, viên đạn chính là không nổ, lần này xem ra là kíp nổ bị hỏng.

"Mẹ kiếp!" Thượng tá lần thứ tư xử lý -

Mà người đàn ông vẫn cười ha hả: "Quân du kích! Các người đang nhìn sao? Cùng cười nhạo kẻ địch vô dụng này đi! Này quân du kích! Mau đưa tôi đi!"

(Hết chương)